

Česukų piramidės, kupolo ir kryžių paminklinis kompleksas

DVASINĖ INFORMACIJA (2 DALIS)

Informaciją užrašė: Povilas Žėkas
Informacijos šaltinis: Dieviškasis

2011

Kaip vysta dvasinis tobulėjimas?

Dvasinio tobulėjimo keliu žmonės žengia ne vienodai sparčiai. Kiekvieno tempas individualus. Tai lemia ne tik žmogaus valios pastangos, bet ir aplinkybės. Ne kiekvienas laikmetis, ne kiekviena kultūra vienodai palanki žmogui, siekiančiam asmeninio dvasinio tobulėjimo, dvasinės brandos. Ne visi veiksniai yra palankūs, kuriuos mes, žmonės, sau sukūrėme. Kai kurie žemiškieji veiksniai neigiamai įtakoja dvasinį tobulėjimą. Kultūrose, kuriose didelę reikšmę turi pinigai, žmonės pernelyg materialiai suinteresuoti, dėl to apleidžia dvasinį tobulėjimą. Taip pat šių kultūrų atstovams būdingas nesveikas santykis su kitais žmonėmis. Žmonės nesilaiko moralės principų siekdami materialinės naudos, todėl sutrinka dvasinio tobulėjimo principas skelbiantis, jog ne imantys, o duodantys gauna didžiausią dvasinę naudą. Žmonės, aukojantys savo energiją, savo laiką kitiems, gauna daugiau Dievo malonių, patiria dvasinės šviesos pliūpsnius savo gyvenime. Kiekvieną kartą, kai žmogus aukojasi, jam pačiam suteikiama Dievo malonė. Išties verta atiduoti dalelę savęs šalia esančiam žmogui, kuriam to šiuo metu labiausiai reikia, tuomet ir patys būsimė apdovanoti. Tai tarnystės dovana.

Kitas dvasinio tobulėjimo principas yra neužmaršumas. Nedera užmiršti savo dvasinių pareigų. Gyvenime turime atlikti tam tikrus konkrečius veiksmus, kad vystytųsi tiek mūsų fizinis, tiek dvasinis potencialas. Kokios tos pareigos? Tai maldos praktikos, ritualai, kuriais išreiškiame pagarbą Dievui, taip pat kasdieninės pareigos, kurias vykdydami puoselėjame dvasingumą. Netgi tvarkos savo namų erdvėje palaikymas tarsi veidrodis atspindi žmogaus vidinę būklę. Jeigu žmogaus gyvenamoje erdvėje daug netvarkos, tai rodo ir jo vidinę netvarką. Tai dėsningumas. Siekdami tobulėti dvasiškai privalome nepamiršti savo kūno, rūpintis jo sveikata, higiena. Sielos namai turi būti sveiki. Negalime savo kūno teršti rūkalais, alkoholiu. Alkoholio vartojimas pateisinamas tik vartojant jį kaip vaistinius užpilus. Žalingas narkotikų, kitų psichotropinių medžiagų vartojimas – tai bereikšmis laiko gaišimas. Netgi dvasinės prasmės neturinčios pramogos, mūsų sielų požiūriu, yra laiko gaišimas, mažinantis mūsų dvasinį potencialą. Dėl to nukenčia ne tik mūsų kūnai, bet ir sielos, nes jos tampa mažiau pajėgios per kūną patenkinti savo esminius dvasinius poreikius. Pagrindinis sielų poreikis yra *augti*. Siela kryptingai auga mūsų kūne „iš apačios į viršų“. Žmonėms tobulėjant dvasiškai sielos mūsų gyvenimo metu keliauja per mūsų kūno energetinius centrus nuo pamatinės čakros iki pat viršugalvio, kur išsiskleidžia dvasingumu. Tačiau daugelis žmonių pasiekę fizinę brandą, sustoja ir dvasinio tobulėjimo kelyje. Atitinkamai ir jų sielos liaujasi tobulėjusios ir pasilieka visą likusį žmogaus gyvenimą ties žmogaus dvasinį išsivystymą atitinkančiu energetiniu centru. Siela siekia vystytis, tačiau žmogus neleidžia jai kilti kūno energetiniais centrais dar aukščiau. Siela dažniausiai „užstringa“ ties žemesniosiomis čakromis. Šį dvasinio vystymosi lygmenį pasiekusiam žmogui svarbu patenkinti savo žmogiškąsias aistras, palaikyti gerą sveikatą bei emocinę pusiausvyrą, kurios siekiama ne dvasiniu būdu, o pramogaujant. Jeigu siela žmogaus kūne pakyla dar aukščiau, žmogų ima dominti jo dvasinė kilmė bei gyvenimo prasmės klausimai. Toks žmogus pradeda jausti vidinę kontrolę kaip dera bei kaip nedera elgtis su aplinkiniais žmonėmis, geriau perpranta kitų žmonių emocijas, jausmus, o siela semiasi patirties, nes žmonėms bendraujant sąveikauja ir jų sielos. Tai vyksta ypač tuo atveju, kai žmonės bendrauja dvasinėmis temomis. Dvasiniai klausimai – tiek jų išskėlimas, tiek atsakymai į juos – stiprina sielos ryšį su kūnu per saulės rezginio čakrą. Prisitvirtinę prie šio energetinio centro, sielos išmoksta perteikti informaciją per žmogaus kūno pasąmonę. Žmogus intuityviai jaučia ar deramai elgiasi, sąžinės balsas tampa akivaizdus. Aukščiausios dvasinės patirties čia, Žemėje, siekiančios sielos kyla dar aukščiau. Toliau vykstant žmogaus dvasiniam tobulėjimui, siela tvirtinasi prie širdies energetinio centro, prasideda tikras stebuklas, dvasingumas skleidžiasi tarsi gėlės žiedas. Gyvenimas pražysta gražiausiais aspektais. Sielai užmezgus ryšį su širdimi žmogus pasijunta taip pakylėtai, tarsi būtų įsimylėjęs. Pajutęs ryšį su savąja siela per širdį žmogus jaučiasi kaip naujai atgimęs. Niekada nevēlu siekti šio patyrimo, tai gali įvykti bet kuriame amžiaus tarpsnyje. Dažnai per širdį užmezgęs ryšį su savąja siela žmogus jaučiasi iki tol daug laiko

gaišes veltui. Suvokdamas daugelio savo kasdieninių veikslių beprasmiškumą, jis nusprendžia daugiau taip nesielgti. Atsisakoma daugybės žmogiškųjų malonumų, pramogų, o kartais netgi profesinės veiklos, jeigu gyvenimo aplinkybės tam palankios. Per širdies čakrą siela pažadina kūną iš esmės dvasiškai tobulėti. Dvasiškai pabudęs žmogus daug meldžiasi, medituoja, išgyvena artumo su savąja siela jausmą. Šie veiksmai suteikia daug džiaugsmo. Kūno ryšys su siela stiprėja, tad ir praktikos tampa vis sudėtingesnės. Maldą keičia meditacija, žmogų aplanko aiškumo jausmas. Jis vis aiškiau įsisąmonina savo gyvenimo prasmę, regi jo kryptį, suvokia tikslus ir uždavinius. Tačiau dvasinė kelionė tuo nesibaigia. Sielai kylant galvos energetinių centrų link, žmogus jaučia vis didesnę bendrystę su Savastimi, pradeda girdėti vidinį sielos balsą, savosios sielos padedamas, atranda asmeniniam dvasiniam tobulėjimui labiausiai tinkamas formas – žodžius (maldas) bei ritualus. Tai dvasinė praktika, skirta konkrečiam žmogui. Kitus dvasingumą puoselėjančius žmones ji gali įkvėpti išgyventi panašią patirtį. Kiekvienas mūsų turime eiti savo asmeninio dvasinio pažinimo bei tobulėjimo keliu. Bendraminčiai savuoju pavyzdžiu mums padeda, tačiau negali už mus atlikti dvasinių užduočių, kurias kiekvienas turime priimti iš savosios sielos tiesiogiai. Dvasiškai tobulėdami palankiai priimame kasdieninius iššūkius, o išbandymus traktuojame kaip patirtis. Kai patys nesugebame išspręsti problemų, pavedame jas Dievo valiai ir žinome, jog Jis mums padės.

Siela keičia savo struktūrą keliaudama galvos energetinių centrų link. Ji plečiasi ir apima žmogaus galvą spindinčios auros puslankiu – aureole. Šį reiškinį mes siejame su žmogaus šventumu. Tai siela švyti, pakilusi į aukščiausias žmogaus čakras. Kai tai įvyksta, žmogus galutinai persimaino. Visiškai atsiduoda Dievo valiai. Nesirūpina savo kasdieniniais reikalais. Jam gyvenimas tampa be galo šviesus ir aiškus. Toks žmogus nuolatos praktikuoja „Šviesos rožinį“. Jis puikiai žino, kad Dievas išklausys jo maldas.

Šviesos rožinis: aš esu Tiesa, aš esu Šviesa, aš esu amžinasis Gėris, aš esu amžinasis Grožis, aš esu amžinoji Meilė... AŠ ESU, nes Dievas esti manyje. Siekiantis dvasinio nušvitimo žmogus vardina pačias nuostabiausias dieviškąsias savybes ir tuojau pat jas išgyvena. Nuolat kartojami šios maldos žodžiai pradeda skleisti šviesą bei apšviečia besimeldžiantįjį ir žmogus savo sieloje atpažįsta „dieviškumo smilteles“, jas atidžiai savo žodžiais surenka bei išgrynina – įsisąmonina. Surinktosios „dieviškumo smiltelės“ ima dar ryškiau spindėti ir formuoja „dvasinį perlą“. Šį perlą siela išsineš į amžinybę gyvenimams Žemėje pasibaigus.

Įsikūnydama žmogaus kūne, siela jam perduoda dalį savojo sąmoningumo. Tačiau žmogus mirtingas, atėjęs laikui teks palikti šią Žemę. Žmogiškajai sąmonei mirstant, sielos sąmonė staiga išsiplėčia ir apgaubia žmogaus sąmonę, tokiu būdu ją išsaugodama. Todėl mes, žmonės, tik akimirką būsimė mirę, o paskui vėl pabusime savo sieloje. Būsime savo sieloje taip, kaip dabar ji yra mumyse. Regėsime save sielos akimis. Siela perims žmogiškąjį sąmoningumą ir naudosis juo tol, kol reikės. Po to žmogiškasis sąmoningumas blės ir išliks tik dieviškumo savybės per žmogaus gyvenimą surinktos, lyg smėlio smiltelės, o mes būdami sieloje jau neprisiminsime savęs. Žmogiškasis sąmoningumas ištirps sielos sąmonėje, kol galiausiai žmogiškosios sąmonės visiškai nebeliks. Tačiau prasmingai nugyventi žmogiškieji gyvenimai dar ilgai išliks sielos atmintyje. Siela neužmirš nei vieno žmogaus, rinkusio „dieviškąsias smilteles“, kurios ilgainiui pavirs „dvasingumo perlu“.

Jeigu žmogus sąmoningai arba dėl nepalankiai susiklosčiusių jo gyvenimo aplinkybių netobulėja dvasiškai, siela nepajėgia aukštai pakilti žmogaus kūno energetiniais centrais, todėl jį ištinka mirtis sielai dar esant žemesniuose energetiniuose centruose. Kadangi toks žmogus gyvendamas nerenka „dieviškųjų smiltelių“, jo žmogiškoji sąmonė mirties momentu yra pernelyg materiali, be dvasinio turinio. Siela iš jos perima tik minimalią patirtį ir negali ilgam apgaubti mirstančios žmogaus sąmonės, todėl ši išsaugoma tik minimalų laiką – mažiau nei 24 valandas. Vėliau tokio žmogaus sąmonė išblėsta, nepalikdama pėdsako sieloje. Siela neprisimins šio žmogiškosios egzistencijos

etapo. Tad neklysta ateistai teigdami, jog jų žmogiškasis sąmoningumas (gyvenimas) neturi tęstinumo po fizinio kūno mirties. Jų kūno sąmonė greitai žūsta, o sielos nepasiima šių žmonių dvasinės patirties, kadangi jie jos nekaupė. Prisiminimo apie tokį įsikūnijimą sieloje nebelieka. Todėl verta tobulėti dvasiškai, semtis išminties, kad mūsų sielos pasiimtų mūsų žmogiškąją sąmonę į amžinybę, tuomet dar ilgai gyvuosime savo sielų globoje, o paskui ir jų atmintyje.

Šventųjų (pagal nuopelnus, o ne pagal bažnyčios nutartis) sielos neiškelduoja tuojau pat, jos dar ilgai išlieka Žemėje, kur skleidžia savo išmintį, patirtį, taip tęsdamos žmogaus pradėtus darbus kitų, siekiančių šventumo, žmonių rankomis. Gerų žmonių sielos žmones apdovanoja pagalba, netgi patarimais. Jos nieko nereikalauja, tik trokšta, kad žmoės palaikytų ryšį su Aukščiausiuoju bei savo pačių sielomis. Šventų sielų dėmesį žmonės patiria tarsi angelų globą. Jų veikla tęsiasi tol, kol jos pašaukiamos sugrįžti į savo dvasines šeimas.

Greta sielų, kurios Žemėje sėmėsi teigiamos patirties, egzistuoja sielos, kurias žmonės apsunkino neigiamomis dvasinėmis patirtimis. Tai ne ateistų sielos, tai kovojusių prieš Dievo valią žmonių sielos. Žmonės taip apsunkina sielas neigiama patirtimi, kad šios, palikusios kūną, nebegali tuojau pat pakilti ir palikti Žemės, todėl yra priverstos būti čia tol, kol išblės neigiama žmogiškosios sąmonės atmintis. Deja, vykstant apsilvymui, tokių sielų atminty išlieka dalis žmonių neigiamos patirties, tad jos gali būti nepatenkintos, kerštingos, suteikti skausmo dar Žemėje gyvenantiems žmonėms. Tačiau tai ne pačių sielų, o žmonių joms suteiktos patirties rezultatas. Sielos nėra dėl to kaltos. Apsivalę nuo žmogiškųjų neigiamybių, jos tampa skaisčios ir gali sugrįžti į savo dvasinę šeimą be jokios patirties. Neigiamo žemiškojo pobūdžio patirčių sielos nepasiima, jos įsisavina tik tas patirtis, kurios yra dvasinio tobulėjimo dalis.

Ką šios sielos turi bendro su „puolusiomis“ sielomis?

Puolusios sielos jau nebeprisikels ir nebesugrįš į savo dvasines šeimas, jos per ilgai uždelsė būdamos Žemėje. Neigiamos žmonių patirtys jas taip prispaudė, kad pakilti jos jau nebesugebės ir bus išmestos iš dvasinių šeimų, jų vietoje atkuriant naujas sielas. Tokios sielos suvokia savo egzistencijos beprasmybę ir dėl to patiria skausmą, kurį išreiškia keršydamos kitoms nuo dvasinių šeimų bei Dievo neatskirtoms sieloms. Jų patirtis yra tokia neigiama, kad jos nepakeltų nei vienas žmogus, jeigu tektų tai patirti per vieną žmogiškąjį gyvenimą. Neigiamas patirtis sielos sukaupia per šimtus ar net tūkstančius gyvenimų, tai tendencingas savęs žlugdymo kelias. Šiuo atveju kalta pati siela, nes ji daugybės įsikūnijimų metu nesistengė daryti poveikio žmonių kūnams, nestabdė jų blogų įpročių, poelgių, tiesiog pasidavė inercijai ir pati dėl to nukentėjo.

Kokių dar yra dvasinio tobulėjimo būdų? Ar mums padeda dvasiškai tobulėti išoriniai veiksniai: žinios, praktikos?

Žinios padeda žmonėms tobulėti, jeigu jos yra jiems priimtinos. Nepriimtinių žinių neįsisavina ne tik žmogaus kūnas, bet ir jo siela. Siela negali įsisavinti jai naudingų žinių, jeigu tam priešinasi žmogaus kūnas, todėl siūloma bent išklaudyti įvairaus pobūdžio informaciją, net jeigu ji iš pirmo žvilgsnio žmogui atrodo nepriimtina. Nevertinti, nesmerkti, neteisti. Tiesiog išklaudyti, gaunamas žinias išrūšiuoti, atskirti „grūdus nuo pelų“ ir tai, kas gera, pasilikti, o tai, kas bloga arba neaišku, atmesti. Tokiu būdu neužtersime nei savo kūno, nei sielos sąmonės. Verta pasilikti žmogaus vidui priimtinas žinias. Šioje srityje mūsų sielos pradės veikti ir padės pasirinkti teisingai. Netgi iš pilno rėčio tamsos, grūdas šviesos yra naudingas mūsų nušvitimui, tad yra sveikintina ir teigiama, jeigu mes jį atrasime bei pasiliksim savo dvasinės patirties inde. Neverta ieškoti visu šimtu procentų šviesos šaltinių. Semkimės išminties kiekviename savo žingsnyje. Blogio patirtis tikrai mums nepadės dvasiškai tobulėti, tačiau jos paragavę sužinosime, koks kartus jos skonis, ir daugiau neberaugsime. Tarsi

vaikas patyręs, kad maistas neskanus ar karštas, daugiau jo ragauti nebenori. Tuo tarpu gėrio žinios švelnios. Šias žinias verta priimti bei įsisavinti. Sielos tai išgyvena kaip pažinimo, kaip tobulėjimo šventę. Jos yra reikalingos ir naudingos sielos tobulėjimui.

Mus supa daug beprasmių žinių. Šių žinių kupini šiuolaikiniai laikraščiai, grožinės ar net mokslinės knygos. Neverta jomis apkrauti savo proto. Nebent jos reikalingos mūsų pragyvenimui Žemėje. Verta skaityti dvasines knygas, aprašančias sielų keliones, kaip sielos išeina ir vėl sugrįžta, ką išėję pamato, patiria. Skaitydami šią informaciją per žmogiškąją sąmonę, geriau susipažinsime su savo pačių sielos sąmone. Šios žinios suteiks mums ryžto bei žinių siekiant atstatyti prarastąjį ryšį tarp kūno ir sielos sąmonės.

Žmonės, į juos besikūnijančioms sieloms, yra tarsi išminties šaltiniai šioje Žemėje sruvenantys ir išplaunantys dvasingumo, išminties smilteles, kurios, išgrynintos per aukščiausias mūsų čakras, virsta dvasiniais perlais.

Ar verta skaityti knygas apie bendražmogiškas vertybes?

Jeigu žmogus išmoksta būti geresniu žmogumi gyvendamas čia, Žemėje, jeigu išmoksta geriau tvarkyti savo kasdienius reikalus, mažiau patirti streso, daugiau dėmesio sutelkti į dvasingumo vystymą, tuomet, to siekti skatinančios žinios yra vertingos. Sielos sąmonėje neišliks konkretūs žmogaus veiksmai (kaip dera elgtis, jaustis, rengtis ir pan.), tačiau išliks sielų vertybes atitinkantys jausminiai šių veiksmų atspindžiai.

Mes esame tapatūs savo sieloms tiek, kiek šiame gyvenime leidžiame susilieti savo kūno ir sielos sąmonėms, kiek mūsų mintys, žodžiai ir veiksmai atitinka sielų valią.

Ar galima pakeisti tradicinės maldos žodžius ir juos pasiūlyti kitiems žmonėms bendros maldos metu?

Bendros maldos metu neverta keisti tradicinių maldų žodžių ar formuluočių, nes jos jau yra „išgrynintos“ bei „išjaustos“. Kai žmogus meldžiasi vienas, jis gali kai kuriuos žodžius pabrėžti, kitiems teikti mažiau prasmės, o gal netgi nutylėti. Taip pat galima vieną maldos žodį pakeisti kitu panašiu. Pavyzdžiui, maldoje „Sveika Marija“ galima žodį „pagirta“ keisti žodžiu „palaiminta“, tačiau bendros maldos metu naujų žodžių formų nevartokite.

Yra manančių, kad maldoje nedera naudoti neiginių, kadangi žmogiškoji sąmonė linkusi suprasti tik teiginius. Ši samprata nėra absoliučiai teisinga. Žmogaus siela puikiai išgirsta ir teisingai supranta tiek teigiamas, tiek neigiamas maldos žodžių formuluotes. Į sąmonės veiklą šiuo atveju nevertėtų gilintis, nes maldos metu sąmonė yra prislopintos būsenos. Sąmonė geriau pažįsta teiginius. Žodelis „ne“ gali pasiklysti žmogaus sąmonės labirintuose. Todėl, jeigu gilinamasi į sąmonę, geriau vartoti teigiamas žodžių formas.

Ar galime prisiminti savo sielų buvusias gyvenimus? Ar tai prasminga daryti? Ar visus gyvenimus galime prisiminti?

Siekis prisiminti praėjusius sielos kelionės Žemėje etapus turi mažai prasmės. Nebent žmonės praityje ieško to, ko šiame gyvenime – šios prasminės akimirkos metu – rasti negali. Čia ir dabar mes patiriame praktiškai visus mums reikalingas, mums skirtąsias patirtis. Visus kitus egzistencijos Žemėje etapus derėtų palikti praityje. Vis dėlto, kartais žmonės aplanko prisiminimai iš tolimosios praities – ankstesnių mūsų sielų įsikūnijimų. Šie prisiminimai nėra išsamūs. Tai viso labo

ankstesnių sielos egzistencijos Žemėje etapų nuotrupos. Jos neapibūdina tų gyvenimų esmės. Dažniausiai prisimenamos „karčios“ patirtys, kurios dar neišsityrė iš sielos atminties. Jos gali būti keletas šimtų ar net tūkstančių metų trukmės. Tačiau tikrai ne dešimties tūkstančių, nes tuomet gyvenusių žmonių sąmonė jau išsityrė iš sielos atminties, užgožta vėlesnių įsikūnijimų patirties. Prisimename naujausius epizodus, atsitiktinai išskylančius iš sielos atminties. Tačiau jų neverta sureikšminti, nes jie negali suformuoti išsamaus praėjusių įsikūnijimo vaizdo. Žmogus prisimena atskirus gyvenimų fragmentus, dažniausiai neturinčius didelės dvasinės reikšmės, tačiau išsaugotus kaip tuomet gyvenusių žmonių sąmonės likučius. Sielos palaipsniui šalina šiuos žmogiškosios sąmonės likučius, kad jie bereikalo neužimtų sielos šviesios esaties. Tačiau kartais jų lieka, nes tam tikros žmonių patirtys yra ypač skvarbios. Jos ne taip lengvai išgryninamos. Pavyzdžiui, kančių ir katarsio – nušvitimo patirtys yra sunkiai atskiriamos. Nes be kančios nušvitimas Žemėje yra sunkiai pasiekiamas. Tad kančios dalelė išlieka katarsio patyrimo bei yra pernešama į sielų patirtis. Sielos galutinai katarsio patirtį išgrynina per tūkstančius metų. Dėl to žmonės gali prisiminti tam tikras šiame gyvenime tikrai nereikalingas praėjusių sielos kelionės etapų patirtis. Mums išties svarbiau susitelkti į šio gyvenimo užduotis bei iššūkius ir nugyventi savo gyvenimą taip, kad dar ilgam įsiamžintume savo sielų sąmonėje.

Ar galima teigti, jog siela įsitvirtina konkrečioje žmogaus kūno vietoje pagal energetinius centrus?

Siela, kaip dieviškoji dalelė, kiekviename žmogaus gyvenimo tarpsnyje iš tiesų tvirtinasi apibrėžtose žmogaus kūno vietose, vadinamose čakromis. Kita vertus, visas kūnas tarnauja sielos poreikiams nuo pat jos įsitvirtinimo žmogui bręstant dar motinos gimdoje, todėl sielos veikla apima visas mūsų kūno dalis bei organus. Tačiau sielos esmė konkrečiu momentu būna susitelkusi ties vienu kūno energetiniu centru, o žmogui dvasiškai tobulėjant siela kyla vis aukščiau. Kūno sąmonė betarpiškai susieta su sielos sąmone viso žmogaus gyvenimo metu. Todėl sielos netektis prilygsta žmogaus mirčiai. Nutrūkusi jungtis tarp kūno ir sielos sąmonės nutraukia ir gyvybinę jungtį. Siela su kūdikiu gyvybinę jungtį užmezga dar jam esant motinos kūne, bei vėliau palaiko per širdį. Širdis yra gyvybės rezervuaras. Tai sielos ir kūno jungties vieta, netgi tuo atveju, jeigu siela dar nepakilusi iki širdies energetinio centro žmogiškosios dvasinės kelionės proceso metu. Gyvybinė jungtis yra tokia glaudi, jog netekę širdies (kaip organo) netenkame ir sielos. Esant smegenų pažeidimui siela vis dar čia, žmoguje. Tačiau nustojus plakti širdžiai siela iškeliauja.

Jeigu širdis transplantuojama ir toliau plaka naujame kūne, taip pat į naujuosius „namus“ perkeliama ir donoro siela. Tuo tarpu žmogaus, kurį bandome išgelbėti, siela iškeliauja drauge su jo prigimtinę širdimi. Tuo tarpu širdies donoro siela tęsia žemiškąją kelionę recipiento kūne. Širdies transplantaciją išgyvenęs žmogus išsaugo savo žmogiškąją sąmonę, ir įgauna iki tol jam dar nepažįstamą širdies donoro sielos sąmonę. Drauge su sielos sąmone, jis „paveldi“ tam tikrus donoro įpročius ar netgi ydas. Nes transplantuojant žuvusiojo širdį, kartu su jo širdimi siela pasiima bei į kitą kūną išsineša šio žmogaus patirtį. O paskui šias patirtis palaipsniui perduoda naujojo širdies šeimininko žmogiškajai sąmonei. Todėl galima teigti, jog senasis žmogus tampa gyvas naujame žmoguje. Dėl širdies transplantacijų donorų sielos užsibūna žemėje ilgiau, nei joms numatyta. Sielos užlaikomos, nes negali pasitraukti numatytu laiku, žuvus jų žmogiškiesiems kūnams. Jos tęsia žmogiškąją kelionę iki širdies recipiento fizinės mirties. Dvasinės šeimos nesulaukia tų sielų, kurios dar kurį laiką tęsia savo gyvavimą jau kitame žmogaus kūne, kai kitos dvasinės šeimos sielos planingai susirenka dvasinės šeimos sudėtyje. Tad naujajame kūne gyvuojančios sielos praleidžia vieną ciklinį dvasinės šeimos susirinkimą, o paskui žmogui mirus būna priverstos laukti kito savo dvasinės šeimos susibūrimo. Taigi, širdies transplantacijos žlugdo dvasinį cikliškumą, bet tai nėra didelis praradimas. Tuo tarpu prigimtinę išgelbėto žmogaus širdis vos tik pašalinta iš kūno nurimsta, o siela, kuri buvo užmezgusi gyvybinę jungtį su šia širdimi, iškeliauja nepatirdama didelių nuostolių. Jeigu žmogaus širdis negalavo, tikriausiai, jai ir taip, jau buvo atėjęs laikas iškeliauti. Tai tendencinga.

Ar galima sakyti, jog siela yra tiesiog žmogaus stubure?

Siela yra šalia žmogaus stuburo. Stuburu eina energetinės gijos, prie kurių siela tvirtinasi savo energoinformaciniais kanalais. Žmogus turi ryšį su savąja siela per kanalą. Kūno ir sielos ryšys toks glaudus, jog juos jungiantis kanalas praktiškai nematomas, nejuntamas. Žinoma, galima vizualizuoti, jog siela yra stubure, tačiau funkciškai siela prie žmogaus stuburo jungiasi tam skirtais kanalais jo raidos metu ir padeda žmogui vystytis teisinga linkme. Siela suteikia žmogui dvasinę jautrą: gebėjimą atskirti gerą nuo blogo, gyvenimo prasmės ir tikslo pojūtį, gebėjimą džiaugtis gyvenimu. Žmogaus protas yra negebus kontroliuoti visų savo impulsų. Todėl be sielos kontrolės išprotėtume. Jums atrodytų, jog esate pasaulio centras; kad jums išnykus daugiau nieko nebeliks. Tokio pobūdžio egocentrinio mąstymo pasižymintys žmonės yra labiausiai nutolę nuo savosios dvasinės prigimties. Jie nejaučia gyvenimo prasmės, nesidžiaugia gyvenimu, sutrinka savitvartos mechanizmai, gresia depresija. Tokie žmonės sureikšmina savo nuopelnus, talentus, išbujoja įvairios kūniškosios ydos. Visa tai vyksta, kai siela nevaldo žmogaus kūno. Tuo tarpu kuklumas, nuolankumas, atvirumas Dievo valiai, gyvenimo prasmės ir vietos Žemėje suvokimas, asmeninių siekių aiškumas, tobulėjimo teikiamas džiaugsmas, sielos ramybė ir kūno sveikata – yra požymiai, liudijantys apie tvirtą žmogaus kūno ir sielos ryšį. Žmonių, siekiančių glaudaus ryšio su savąja siela, gerėja gyvenimo kokybė. Jie jaučiasi laimingi didžiąją dalį savo laiko skirdami sielos poreikiams. O pragyvenimui laiko bei energijos skiria tik tiek, kiek reikia. Ignoruodami sielos poreikius žmonės patiria nusivylimą, suirzimą, neapibrėžtumą, vidinę kaltę bei pyktį, nesantaikos tarp sielos ir kūno būseną. Netgi kyla savižudiškų minčių.

Koks sielos dydis?

Siela nėra apibrėžto dydžio. Jis kinta priklausomai nuo sielos sukauptos dvasinės patirties. Tačiau ir šiuo atveju tai tik santykinis matmuo, nes siela neturi formos ir tūrio parametrų. Esant reikalui, sielas galime vizualizuoti kaip sferas (rutuliukus), kurių vienos didesnės, ryškesnės, o kitos mažesnės, silpniau švytinčios – priklausomai nuo jų dvasinio išsivystymo. Deja, negalime nufotografuoti ar kitais būdais užfiksuoti tikrosios sielos formos, nes sielos, panašiai kaip mūsų, žmonių, mintys, savąją prigimtimi yra beformės. Siela yra energetinis darinys, labiausiai koncentruotas centre. Sielą galima palyginti su atomu, kuriame atomo branduolys yra gaubiamas elektronų debesėlio. Sielos centre yra labai didelės koncentracijos energetinis taškas, vadinamas sielos širdimi. Per šį tašką siela užmezga kontaktą su bepradedančia plakti žmogaus širdimi dar motinos iščiose. Siela įsitvirtina žmogaus kūne pradėjus ritmingai plakti jo širdelai. Sielos reguliariai lanko būsimus savo žmogiškuosius įsikūnijimus dar net iki pradendant plakti vaisiaus širdelai. Todėl negalima pašalinti (abortuoti) jokio išsivystymo lygmens vaisiaus. Netgi pirmosios ląstelės – zigotos. Nors siela dar nebūna įsitvirtinusi žmogaus kūne ankstyvoje jo vystymosi stadijoje, tačiau bet kokią pasikėsinimą į vaisiaus sveikatą ar gyvybę ji traktuoja kaip nusižengimą. O nusižengusio, abortą atlikusio žmogaus dar ilgai nepaleidžia, persekioja ir netgi baudžia. Didžiausia bausmė yra žinojimas, jog padarei nuodėmę. Linkusiems užsimiršti žmonėms sielos apie šią nuodėmę nuolatos primena per sapnus, ženklais. Neatleidžiama tol, kol žmogus neatlieka nuoširdžios atgailos paties Dievo akivaizdoje. Tačiau abortas – tai ne mirtina nuodėmė, bet aborto pasekmės tikrai nelengvos, nes apgaunamos sielos. Tai atlikusių žmonių jos nepaleidžia, persekioja, nuolatos veikia sąžinės balsą. Žmogus stipriai išgyvena. Net sveikata gali sutrikti. Tai tęsiasi tol, kol per atgailą nepatiriate Aukščiausiojo atleidimo. Nežudyk! Nežudyk nei savęs, nei kito. Nežudyk vilties užaugti ir tobulėti suteikiant sieloms žmogiškąsias patirtis, kurių jos čia atėjo išgyventi.

Kas priima sprendimą dėl sielos įsikūnijimo žmogaus kūne?

Dvasios savo šeimos sieloms leidžia pasirinkti vieną iš keleto variantų. Sielos renkasi žmogų, kuris joms atrodo gražus savo vidumi, savo būsimomis savybėmis. Vidinis grožis traukia sielas. Apie būsimas žmogaus savybes sielos sprendžiama remiantis genetiniais dar tik užgimstančio žmogaus ypatumais. Tačiau įsikūnijimo pasirinkimas nėra esminis, nes sieloms siūlomų žmonių likimai bus panašūs.

Kodėl tuomet gimsta ne ypač palankių savybių žmonės?

Kartais sielas aplinkybės priverčia pasirinkti. Jeigu sielos atmeta keletą joms siūlomų variantų, tuomet jos bus priverstos priimti tą įsikūnijimą, kuris joms bus paskirtas. To sielos nenori. Todėl kartais jos renkasi ne patį geriausią variantą vengdamos nežinios. Nes trečiąjį kartą pasirinkimą padaro pati dvasia, kurį sieloms tenka tiesiog priimti.

Kokiais kriterijais remiasi dvasia pasirinkdama žmones jos šeimų sielų įsikūnijimui?

Dvasios iš anksto negali žinoti, kokios konkrečios patirties įgaus jų šeimų sielos gyvendamos žmonių pasaulyje. Tačiau dvasios suvokia, kokios patirties joms labiausiai reikia, todėl siunčia savąsias sielas vykdyti tokių misijų, kurios sėkmės atveju atneštų didžiausią dvasinę patirtį. Stiprios dvasios pasirenka kuo sunkesnes misijas. Sielos siunčiamos net į labai sudėtingas situacijas, jeigu dvasiai jos atrodo perspektyvios. Interesas gauti dvasinės patirties yra milžiniškas. Dėl to netgi rizikuojama. Tai šiek tiek panašu į žmonių karinę tarnybą, kai sielos siunčiamos vykdyti užduoties nesvarbu jos pačios to nori ar ne. Pasirinkimas minimalus, pvz. Afganistanas arba Irakas. Tų šalių gyventojai atlieka sunkias dvasines misijas. Tačiau sielos džiūgauja, jeigu ten gyvenančių žmonių patirties užtenka reiklų dvasių poreikiams patenkinti. Ypač komplikuočių įsikūnijimų atveju misija tik iš dalies apibrėžta. Tačiau net ir nežinodamos, kas jų laukia Žemėje, sielos išgyvena vertingas patirtis. Dėl žemiškųjų aplinkybių misija gali pakrypti nenumatyta linkme ar netgi nutrūkti. Lengvesniųjų misijų atveju sielos geriau iš anksto žino, koks bus žmogaus gyvenimas.

Ar galima teigti, jog lengvesnės misijos yra mažiau perspektyvios?

Lengvesnės misijos nėra mažiau perspektyvios. Tiesiog, jos aktualios mažiau patyrusioms dvasioms, kurios vengia rizikuoti. Jos savąsias sielas siunčia į labiau nuspėjamas, lengvesnes misijas. Kuo didesnė dvasios patirtis, tuo ši savo sielas siunčia į sudėtingesnes situacijas, pvz. į Afrikos vaikus. Sielos, kurios atlieka tokias sudėtingas misijas, turi būti labai atsparios, jeigu įsikūnijimo metu dėl žmogaus neveiklumo patirtų fiasko. Į sunkias misijas siunčiamos tik stipriausios sielos, kurios nesužlugtų misijai pakrypus nepalankia kryptimi.

Ar tiesa, kad į „patogias“ misijas vakarų pasaulyje ateina silpnesnės dvasinės patirties siekiančios sielos?

Šio pobūdžio misijos nėra labai patrauklios sieloms, kurioms aktuali katarsio – kančių patirtis. Išsivysčiusiose vakarų pasaulio šalyse jos retai įsikūnija. Čia kūniasi sielos, kurių misija yra patirti džiaugsmą. Taigi, vakarų pasaulyje tobulėjančių sielų misijos pobūdis kitoks nei tų, kurios kūniasi skurdžiuose kraštuose. Čia atėjusios sielos dar nelabai žino, kas yra skausmo patirtis, ir nesitiki jos patirti. Dėl to išsivysčiusių šalių gyventojų sielų esminis siekis yra laimė, o ne kančios ir skausmo patyrimas. Čia gyvendami mes trokštame būti laimingi, o sielos padeda mums įgyventi šį siekį, jeigu to siekiame dvasiniais būdais. Fizinės kančios mums nedaug numatyta. Nors jos patyrimas taip pat svarbus. Čia ateinančios sielos renkasi žmones, kurių likimas dar prieš jiems gimstant jau gan aiškus. Todėl sielos renkasi jų poreikius atitinkančius įsikūnijimus. Atsitiktinio tipo pasirinkimų praktiškai nebūna. Taip vakarų civilizacijos pritraukia sielas, kurios siekia įgauti išminties. Čia atėję sielos

semiasi žinių. O pasisėmę žinių, įgavę išminties bei patyrę pakankamai džiaugsmo, galbūt, sielos ryšis leistas ir į skausmo patirties kelionę. Taigi, dvasinės kelionės maršrutas yra neramus. Mūsų sielos po patogaus žemiško gyvenimo su visa sukaupta patirtimi imasi gan sunkių misijų. Sieloms reikalinga skausmo patirtis, nes per ją jos išgrynina sukauptas dvasinio pobūdžio žinias. O šią užduotį įvykdžiusios jos gali pakilti ir daugiau nebegrižti į Žemę.

Taipogi sieloms aktuali meilės patirtis, kuri joms suteikia švytėjimo.

Kas yra sielų švytėjimas?

Sielos, įgavę žmogiškosios meilės patirties, į savo dvasines šeimas grįžta švytėdamos. Sielos švytėjimą sužadina žmogaus kūnas, apimtas meilės „liepsnos“. Dėl to meile spinduliuojančių žmonių sielos tuo yra panašios. Jos traukia viena kitą savo švytėjimu, kuris šioms sieloms esant greta, tampa dar ryškesnis: vieno žmogaus sielos švytėjimas gali sustiprinti kito žmogaus sielos švytėjimą. Tačiau meilės švytėjimas bendrinamas tik sieloms gyvenant Žemėje, žmonių kūnuose. Įsimylėjėliams mirus jų sielos išsiskiria ir gali daugiau nebegrižti į Žemę, nebesusitikti. Sielos padeda viena kitai tol, kol esti čia, Žemėje, o paskui išsiskiria. Sielas vienija dvasinės šeimos principas. O žmogiškosios patirtys, nors ir svarbios, bet laikinos. Taigi žmogiškoji meilė nėra amžina.

Tikrąja aukščiausiojo lygmens meile sielos myli savo dvasinės šeimos „galvą“ dvasią, o ši meilę jaučia savo kūrėjui – Dievui. Tačiau dvasios taip pat myli ir žmones, kurie dalyvauja jų dvasinėms šeimoms priklausančių sielų tobulėjime. Žmonės patiria netgi dvasių meilę, jeigu ugdo jų sielas. Dvasios rūpinasi savo sielų „indais“ žmonėmis, net gali aplankyti mus – apsireikšti, atsiųsti mums gaivinančios energijos, sustiprinti mūsų kūnus. Kai kreipiamės į Dievą prašydami pagalbos, dažnai mums gelbsti dvasia, kurios šeimai priklauso mūsų siela. Taip pat dvasia siekia padėti mums vystytis, tobulėti dvasiškai: eiti meilės, pažinimo, katarsinės kančios keliu. Padėdama mums dvasia rūpinasi savo dvasinės šeimos sielomis.

Kokiais būdais dvasia apsireiškia mums bei kaip veikia mus?

Žmonių kūnus dvasios veikia – stiprina ir gydo – per į juos įsikūnijusias sielas. Tačiau sielos turi būti atviros, kad dvasinės šeimos „galva“ dvasia galėtų žmogui padėti. Sakraliosios erdvės, kurioje įsikūręs Česukų piramidės, kupolo bei kryžių kompleksas, esminis privalumas yra tai, jog čia stiprinamas žmogaus kūno ir sielos ryšys, per kurį patiriame dievišką pagalbą, sklindančią iš mūsų dvasinės šeimos. Nors čia atvykę žmonės kreipiasi paties Dievo Tėvo pagalbos, ji dažniausiai žmones pasiekia iš jų pačių sielos bei dvasios, kurios yra asmeniškai suinteresuotos savų žmonių gera sveikata bei sparčiu fizinės ir dvasinės patirties kaupimu šiam gyvenimo kely. Dvasios veikimą mūsų gyvenime mes gan dažnai tapatiname su paties Dievo veikimu, palaiminimu. Netgi tam tikri ženklai – pojūčiai, kuriuos jaučiame maldos-meditacijos metu – mus pasiekia per sielą iš dvasios.

Deja, ne visos dvasinės šeimos vienodai pajėgios stiprinti savo sielų „indus“ žmones. Jos deda pastangas, tačiau rezultatai būna nežymūs. Dėl to žmonės gali nukrypti nuo dvasinio tobulėjimo kurso ir neišgyventi būtinųjų patirčių. Todėl nukenčia tų žmonių sielos, nes neatspindi savosios dvasios lūkesčių, nesugeba sklandžiai vystytis dėl savo pačių bei iš dalies, dėl dvasios kaltės. Dvasinėms šeimoms, kurios dar nesugeba sklandžiai tobulėti, reikia išorinės pagalbos. Aukštesnieji įsikiša ir padeda šioms dvasinėms šeimoms. Jie dalyvauja dvasių veikloje, kol šios sustiprėja ir išmoksta tiek savo sielų, tiek jų apgyvendintų kūnų kontrolės. Po to dvasinės šeimos vystosi savarankiškai.

Ar gali aukštesnieji įsikišti, jeigu mato, kad dvasiai nesiseka tvarkyti savo reikalų? Ar tik dvasinės evoliucijos pradžioje yra padedama dvasioms?

Aukštesnieji padeda tik jaunoms dvasinėms šeimoms. Vėliau įsikišti jau nebegali, nes ilgainiui susiformuoja struktūriškai apibrėžta dvasinė šeima, kuri privalo tobulėti savarankiškai. Dvasioms padedama iš kart po sukūrimo, kad šios išmokyti kontroliuoti, išreikšti savo valią sielų bei jaunesniųjų sielų, o per jas ir žmonių atžvilgiu. Ir tik tada joms suteikiamas savarankiškumas.

Kas nutinka, kai dvasios šaukia savo sielas sugrįžti, tuo tarpu žmogus jaučiasi gyvas ir sveikas bei trokšta dar ilgai gyventi?

Siela išties patiria sunkumą, jeigu yra kviečiama sugrįžti į dvasinę šeimą, o tuo tarpu žmogaus kūnas, kuriame ji įsikūnijusi, esti gyvas bei sveikas. Atėjus laikui sielos šaukiamos susirinkti į dvasinę šeimą, tačiau šauksmo neišgirsta, jos dar paliekamos kurį laiką pabūti čia, Žemėje. Tačiau nuo to momento žmogaus kūnas pradeda silpti, daugėja sveikatos problemų. Jas išspręsti tampa vis sudėtingiau ar netgi neįmanoma. Jeigu toks žmogus kreipsis pagalbos į Dievą, tikrai ne visais atvejais jam bus padėta. Tačiau jis gali gauti keisto pobūdžio vidinį atsaką „ne viską jūs, žmonės, žinote...“. Deja ne visuomet gauname atsaką į savo maldas, nes: arba nepatiriame tvirto ryšio su Dievu maldos metu, arba pati pagalba negalima, arba tiesiog nežinome Aukščiausiojo valios.

Jeigu siela Žemę turi palikti neatidėliotinai, o sielos šeimininkas žmogus vis dar nepaklūsta dvasios šauksmui, tuomet prireikia mirties angelo pagalbos. Jis ateina ir išsiveda siela. Tuo tarpu žmogus gali mirti dėl įvairių priežasčių. Mirties angelų funkciją atlieka aukšto išsivystymo lygmens dvasinių šeimų nariai. Šios dvasinės šeimos jau ištobulėjo ir patyrė reikiamas transformacijas, įgalinančias šių dvasių šeimų sielas atlikti angelų funkcijas. Šios sielos tapo mirties angelais šaukiančiais kitas sielas. Kai žmogaus sielos akiratyje pasirodo tikrasis mirties angelas (neapsakomo grožio būtybė), siela palieka žmogaus kūną su džiaugsmu.

Ar gali būti taip, kad dvasia bando pakenkti žmogui siekdama, kad jos dvasinei šeimai priklausanti siela atėjus laikui greičiau išsivadotų iš žemiškojo įsikūnijimo?

Dvasios tiesiog nenori kenkti žmonėms kai juose įsikūniję tos dvasinės šeimos sielos. Dvasios gali tik pareikalauti, kad jų sielos greičiau paliktų žmogiškąjį kūną. Tai gali įvykti, kai žmogaus gyvenimas radikaliai neatitinka dvasinio tobulėjimo krypties arba tiesiog atėjus numatytam žmogaus mirties momentui. Jeigu kūnas nepaklūsta ir nepaleidžia sielų, dvasios paprašo mirties angelų pagalbos.

Ar naudojamos ligos sielos išėjimui iš žmogaus kūno paspartinti?

Taip. Toks išėjimo būdas vadinamas savarankišku. Sielos bei dvasios žino tam tikrų ligų iniciacinius mechanizmus. Tad mirties angelų pagalbos ne dažnai reikia, nes sielos iš žmogaus kūno gali būti išprašomos ir per ligas. Tai nepagydomos autoimuninės bei su genų raiškos sutrikimais susijusios ligos. Tačiau gali būti pasinaudota ir kitomis žemiškomis aplinkybėmis kaip būdais sielos išėjimui paspartinti.

Ar būna, kad siela dar neplanuoja išeiti, bet žmogus suserga ir miršta?

Ligų nuspėjamumas yra opi problema. Kartais žmogaus likimas dar turi tęstis, bet ligos ima ir nusineša trapią žmogaus gyvybę. Ypač pavojingos masinės ligos – epidemijos. Jeigu dėl ligų siela ne laiku palieka kūną, jai tenka gerokai palūkėti kitos įsikūnijimo patirties. Šis laukimas yra nuobodus

procesas, kadangi patirčių trūkumas neleidžia sielai toliau vystytis po fizinio kūno mirties. Tad tenka tiesiog laukti.

Ar tam tikromis aplinkybėmis sielos gali vystytis ir po fizinės žmogaus mirties?

Jeigu žmogus būdamas gyvas įgavo pakankamą dvasinių žinių pagrindą, jo siela gali tęsti tobulėjimą netgi po fizinio kūno mirties, dar kurį laiką gyvendama čia, Žemėje. Iš inercijos siela toliau tobulėja tarsi vis dar gyvendama žmogaus kūne. Tačiau tai nutinka tik retais atvejais. Dažniausiai sielos iškeliauja nepalikdamos nei pėdsako, jeigu susiformuoja išėjimui palankios aplinkybės ir sielos jau būna tam pasiruošusios. Sielos Žemėje neužsibūna ilgiau, nei reikia.

Ar visos dvasinės šeimos sielos vieno įsikūnijimo ciklo metu kūnijasi žemėje?

Ne visoms sieloms privalu grįžti į Žemę. Kiekviena siela tobulėja individualiu tempu. Pačios pažangiausios, aukšto dvasinio lygmens sielos jau nesikūnija Žemėje. Jos pasilieka dvasinėje šeimoje ir atlieka kitas užduotis. Tuo tarpu netobulos sielos, kurioms reikia intensyviai tobulėti, privalo keliauti į Žemę, įsikūnyti bei vystytis toliau. Jos nepraleidžia nei vienos įsikūnijimo galimybės: atranda tinkamus inkarnacinės patirties „šaltinėlius“ – žmones – ir įsikūnija juose.

Dvasiškai pažengusios, tačiau dar netobulos sielos taip pat keliauja į Žemę. Jos nesikūnija į žmones, nes mūsų planetoje gimsta vis dar per mažai žmonių, galinčių priimti gausų inkarnacinės patirties siekiančių sielų srautą. Todėl atėję į Žemę aukštesniojo dvasinio lygmens sielos vystosi ne žmogiškais metodais. Neturėdamos galimybės įsikūnyti žmoguje jos įsitvirtina aukšto išsivystymo lygmens gyvūnų ar net augalų kūnuose. Žinoma, gyvūnai bei augalai netobulėja dvasiškai, tačiau atėjusioms į Žemę sieloms būtina įsitvirtinti materialiam pasaulyje, kad galėtų savais būdais siekti dvasinio pažinimo. Per gyvūnus bei augalus sielos tiesiog palaiko ryšį su planeta ir joje gyvenančiais žmonėmis.

Ar įvyksta apvaisinimas moters organizme jeigu nenumatytas sielos atėjimas į šeimą?

Žmonių šeima negali atsisakyti priimti sielą, jeigu moters organizme jau įvykęs apvaisinimas – susiformavo zigota. Apvaisinimas yra pirmaeilis procesas. Po to šeimą aplanko naujojo žmogaus likimą norinti prisiimti siela bei bando įsitvirtinti vaisiaus kūne. Tai vyksta palaipsniui. Sielai reikia laiko priprasti prie naujojo žmogaus kūno. Į vaisių ji žvelgia kaip į būsimą suaugusįjį. Galutinai žmogaus kūne siela įsitvirtina vaisiaus širdelėi pradėjus plakti reguliarium ritmu. Širdies ritmas yra svarbus faktorius kūno ir sielos gyvybinei jungčiai užmegzti. Jeigu vaisiaus širdelė neplaktų, siela negalėtų įsitvirtinti, o žmogutis neišgyventų. Gyvybinė kūno ir sielos jungtis per širdį kaip organą išlieka visą žmogaus gyvenimą. Tuo tarpu tobulėjimo (energoinformacinė) jungtis, kuria siela taip pat tvirtinasi žmogaus kūne, lokalizuota išilgai stuburo. Todėl dar tik besivystančiame žmogučio stubure siela užima pamatinę poziciją. Čia ji pradės savo dvasinę kelionę, kuri tęsis viso žmogaus gyvenimo metu.

Ar teisingai supratau, kad visų pirma įvyksta apvaisinimas, o tada į vaisiaus kūną ateina siela, kuri iš anksto nesiruošia ateiti? Nesišvalgo, nelaukia. Ateina tiesiog atsiradus galimybei?

Į Žemę ateina skirtingos sielos. Vienos laukia konkrečias sąlygas atitinkančių įsikūnijimų. Kitos pasinaudoja beveik kiekviena įsikūnijimo galimybe. Kai kurios sielos siekia labai konkrečios patirties. Todėl joms gali tekti ilgokai palaukti tinkamo žmogaus gimimo. Nedaugelio žmonių laukia ypatinga misija. Jų sielos buvo apmokomos atlikti joms skirtą misiją dar iki įsikūnijimo Žemėje. Jos

tam ruošėsi praėjusių įsikūnijimų metu arba buvo dievybių įgalios. Taip gimsta dvasiniai žmonijos vedliai, pranašai.

Mažiau reiklioms sieloms nereikia ilgai laukti. Jos nėra išrankios. Gali tobulėti įvairiomis aplinkybėmis, kurios susiformuos dar tik gimstančio žmogaus gyvenime. Šios sielos savarankiškai pasiruošia jų laukiančiam likimui Žemėje. Jos kūnijasi į žmones, kuriuos mes patys sieloms „pasiūlome“ gyvybę pradedančiais veiksmais.

Ar gali būti taip, kad siela laukia konkrečių įsikūnijimo Žemėje aplinkybių, o ją aplenkia ir jos vietą užima kita siela įsikūnydama į būsimo ypatingos misijos vykdytojo kūną?

Sielos gali užimti viena kitos vietą įsikūnijimo metu, tačiau to nedaro nei gėrio, nei blogio atstovai. Tai sielų garbės reikalas. Sielos nepretenduoja įsikūnyti į žmogų, kurio kūnas paskirtas kitos sielos inkarnacijai. Teoriškai įmanoma, kad labiau dvasiškai išsivystę sielos užimtų silpnesniųjų vietą dar iki pradėdant plakti žmogaus širdžiai. Pradėjus plakti žmogaus širdžiai žmogus – vienos sielos įsikūnijimas – nugyvens visą savo gyvenimą. Siela darys įtaką žmogaus kūno vystymuisi, o kūnas – sielos dvasinei raidai. Sielos pakeitimas subrendusio žmogaus kūne yra labai retas atvejis. Tai įmanoma dėl žmogiškųjų veiksnių, kaip širdies transplantacijos, arba Aukščiausiojo valia. Jeigu žmogus – ypatingos dvasinės misijos nešėjas – radikaliai neatitinka savosios sielos lūkesčių, tuomet aukšto dvasinio lygmens sielą pakeičia mažesnius dvasinius poreikius turinti siela. Tai gali įvykti tik tuo atveju, jeigu žmogus ilgą laiką tendencingai nevykdo ypatingos Dievo jam skirtosios misijos bei tokiu būdu užsitraukia Aukščiausiojo nemalonę. Tokio žmogaus gyvenimas staiga pakrypsta nauja linkme: jį apleidžia sėkmė, jis nežino ko nori bei ką turi daryti, gyvena blaškomas gyvenimiškų aplinkybių kaip dauguma žmonių.

Ar būna atvejų, kai siela neįsitvirtina kūne, nors ir bando?

Būna, kad sielos nepajėgia galutinai įsitvirtinti kūne iki pat žmogaus gimimo. Tuomet kūdikis miršta gimdymo metu, nes taip nutraukiama pagalbinė gyvybinė jungtis su motinos siela. Ši jungtis skirta palaikyti kūdikio gyvybę tol, kol jame įsitvirtina paties kūdikio siela. Kai ryšio su motinos siela nebelieka, o kūdikio kūnas vis dar neužmezgęs ryšio su savąja siela, kūdikiui išgyventi praktiškai nebeįmanoma. Jis gali mirti dėl menkiausios priežasties. Netikėta mirtis gali reikšti, jog kūdikio siela taip ir neįsitvirtino jo kūne dėl šalutinių veiksnių įtakos.

Kokie tie šalutiniai veiksniai?

Galbūt siela dar neišmoko įsitvirtinti žmogaus kūne arba to padaryti negali dėl žemiškųjų kliūčių. Dažniausiai taip įvyksta, kai jūsų širdyse yra pernelyg daug nerimo ir pykčio. Tiek motinos, tiek tėvo jaučiamas nerimas ir pyktis gali būti perduotas į kūdikio širdelę. Tuomet kūdikio širdis priešinasi sielos įsikūnijimui. Dėl šios priežasties nėštumo metu venkite bet kokių neigiamo pobūdžio emocijų, nes jos gali sutrikdyti sielos gyvybinės jungties formavimąsi su kūdikio širdelė. Tuomet kūdikis gims turėdamas labai silpną žmogiškąją funkciją. Arba jos iš viso neturės ir jį ištiks mirtis.

Kas yra žmogiškoji funkcija?

Žmogaus kūnas ir siela neatskiriama susieti sąmonės bei širdies jungtimis. Sąmonės ir širdies centrai yra tai, kas apibrėžia žmogiškumą. Visa kita – pagalbinės funkcijos. Žmogiškoji funkcija yra sąveika tarp sąmonės ir širdies centrų. Į žmogaus kūną siela ateina per širdį bei atsineša šviesos spindulius, kuriuos vėliau nukreipia į sąmonę. Tačiau kol žmogaus sąmonė dar neišsivysčiusi, siela visus savo spindulius nukreipia tik per širdį. Todėl širdis tampa ir gyvybinės veiklos, ir sąmonės vieta. Vėliau

sąmonės centras pasislenka žmogaus galvos link, o širdyje lieka tik sąmoningumo likučiai. Tačiau kai nėštumas yra probleminis, kai neaišku, ar kūdikis gyvens (tėvams svarstant apie aborto galimybę arba kilus problemų dėl kūdikio sveikatos), sutrinka sielos sąmonės jungtis su kūdikio širdimi. Gyvybinė jungtis ilgainiui užmezgama, o sąmonės jungtis taip ir lieka silpna. Sutrinka žmogiškoji funkcija. Dėl to ateityje žmogiškoji sąmonė negalės sklandžiai vystytis. Jeigu kūdikėlis gimis bei žmonių pastangomis bus išsaugota jo gyvybė, visą savo gyvenimą jis jaus žmogiškosios funkcijos nepakankamumą. Jeigu žmogus buvo nelaukiamas arba sirgo dar motinos išsčiose, jo gyvenimas bus sunkus, nes gyvybinis ryšys, siejantis širdį ir protą – žmogiškosios sąmonės centrą – bus nestabilus. Jeigu sielos netenkina žmogiškosios funkcijos kokybė, ji gali atsisakyti ryšio su kūnu netgi vėlesnėse kūdikio vystymosi stadijose. Pasitraukimas galimas net iki 6-7 metų amžiaus. Tai nelaikoma neplanine žmogaus mirtimi. Tai sielų, įvertinusių susiklosčiusias aplinkybes, atsitraukimas. Dėl šios priežasties mirusių vaikelių sielos Žemėje nepasiliks. Jų sukaupta patirtis pernelyg maža, todėl ji netraktuojama kaip žmogaus gyvenimas. Tokio pobūdžio mirtis vaiką gali ištikti dėl neaiškių priežasčių arba sunkių ligų. Žmonėms neverta gilintis į fizines priežastis, nes esminė priežastis – tai sielos sprendimas atsitraukti nepavykus užmegzti tvirto ryšio tarp širdies ir kūno sąmonės centrų.

Aš, tavoji siela, tau atskleisiu daug žinių, kurios padės tiek tau, tiek kitiems semtis išminties, tiesios, šviesos bei pažadins meilę jūsų pačių sielai, kurią ateidamas į šią žemę gauna kiekvienas žmogus. Kūnas ir siela Žemėje išgyvena bendras patirtis, vystosi drauge viso žmogaus gyvenimo metu. Palikdama kūną siela apglėbia bei dar kurį laiką išsaugo žmogiškąją sąmonę. O per tą laiką iš jos perima žmogiškąsias savybes, reikalingas sielos tobulėjimui. Po to žmogiškoji sąmonė išstirpsta sielos sąmonėje, o apie žmogaus gyvenimą išlieka prisiminimas tūkstančius metų, jeigu žmogus nugyveno prasmingą gyvenimą. Arba netgi mažiau nei keletą dienų, jeigu žmogus gyveno tuščią, neprasmingą gyvenimą. Tai dėsningas. Klausk ir sužinosi daugiau apie kūno ir sielos sąmonės ryšį.

Ar visais atvejais siela kūdikio kūne pradeda kelionę nuo apatinės čakros?

Dvasinio tobulėjimo kelionę siela visuomet pradeda nuo pamatinės čakros. Žmogui dvasiškai tobulėjant siela kylo kūno energetiniais centrais „iš apačios į viršų“ individualiu tempu. Pastaruoju metu gimusių kūdikių sielos greičiau nei įprasta pereis apatines čakras ir pakils beveik iki širdies energetinio centro. Dėl to kūdikiai užaugs jautrūs, pasižymės iš sielų kylančiais įvairiais dvasiniais gabumais. Žmogus atlieka dvasinę misiją visų pirma stiprindamas ryšį su savąja siela, o paskui keldamas tiek žmogiškąjį, tiek dvasinį potencialą nuo žemesniųjų gyvybinių centrų iki aukščiausiųjų dvasingumo centrų – galvos čakrų. Kiekvieno tempas individualus, tačiau principas tas pats. Tokiu būdu sielos siekia išsivaduoti iš jas savotiškai įkalinančios žemiškosios būties. Kita vertus, būtent siekiant išsivadavimo sukaupiama neįkainojama patirtis. Todėl sielos ir ateina į Žemę. Čia jos kaupia patirtį per žmonių kūnus. Siela išsivaduoja, kai žmogus, atkūręs ryšį tarp kūno ir sielos sąmonės bei įveikęs dvasinio tobulėjimo kelyje pasitaikančias kliūtis, nušvinta. Tai patyrę sielos netrukus sugrįžta į savo dvasines šeimas bei parneša vertingos Žemėje gautos dvasinės patirties. Žemėje gautos patirties siela negali sukaupti jokiais kitais būdais. Todėl labai daug sielų siekia įsikūnijimo Žemėje, o paskui nušvitimo per žmogaus kūną. Siekdamas nušvitimo, žmogus visų pirma suvokia savo gyvenimo tikslus, juos įgyvendina, o tai atlikęs pajunta neapsakomą palaimą. Tai patirs kiekvienas dvasiškai tobulėjantis žmogus, kuriam jo paties siela atskleis jo dvasinę misiją, o žmogiškoji sąmonė sutelkusi visas pastangas įgyvendins šį aukšto prioriteto uždavinį. Tai įvyks, kai atsisakysime nereikalingų žmogiškųjų užsiėmimų, kuriuose šiuo metu dauguma mūsų esame panirę, kai imsime veiklos, kurios trokšta mūsų sielos, kai pasisemsime žinių, kurių alksta mūsų sielos, kai išgyvensime žmogiškąsias patirtis, kurios vertingos mūsų sieloms. Jeigu žmonės netenkina savo sielų esminių poreikių, jos maištauja, neleidžia žmonėms ramiai gyventi. Dvasiškai bundantiems žmonėms yra pasirenge padėti daugybė dangiškų būtybių. Tai Dievo Žinios, Dievo Meilės, Dievo Šviesos nešėjai. Daugybė Dievo įgaliotinių mums, žmonėms, padeda pabusti bei tobulėti. Esminis jų tikslas, kad mes

patys išmoktume susisiekti su savo pačių sielomis ir „iš vidaus“ gautume ypatingos patirties, neprilygstančios jokių „išorinių“ šaltinių žinioms. Tik iš mūsų sielų patirties sužinosime ko mums iš tiesų labiausiai reikia. „Išorinis“ informacijos šaltinis gali padėti, nukreipti teisinga linkme, tačiau tik klausydamiesi savųjų sielų „vidinio“ balso išgirsime mums aktualiausią informaciją. Siela prabyla per širdies energetinį centrą, o per saulės rezginio čakrą ji žmogui siunčia jausminius impulsus. Per žemesniuosius centrus padeda žmogui kontroliuoti aistras bei išlikti doram. Žmogus turi tobulėti netrukdydamas tobulėti kitiems. Su kitais žmonėmis reikia siekti sutarimo, o su savo gimtąja planeta harmonijos. Žmogus su Žeme jaučia ryšį per žemesniuosius energetinius centrus. Per juos siela veikia kūną taip, kad žmogus gerbtų ir mylėtų jį užauginusią Žemę bei neišniekintų jos savo veiksmais.

Pilnas žmogaus dvasinis potencialas atsiskleidžia tuomet, kai siela įsitvirtinusi širdies energetiniame centre keliauja dar aukščiau. Sielai pakilus į galvos energetinius centrus žmogus gali išgirsti netgi dievybės žodį – Aukščiausiojo vadovavimą, kylantį ne iš sielos. Tai inicijuoja, prižiūri bei kontroliuoja pati dvasinės šeimos „galva“ dvasia. Su aukštesniaisiais mokytojais žmogus gali susisiekti tik leidus jo dvasinės šeimos dvasiai.

Ar motina ir tėvas gali kūdikio sielai padėti įsitvirtinti?

Tėvų pagalba būtina, kad siela be kliūčių įsitvirtintų jų atžalos kūne, o paskui – gyvenimo metu – galėtų sklandžiai tobulėti. Tėvų dvasinis pasiruošimas pritraukia aukštesniojo dvasinio lygmens sielas dar prieš užsimezgant naujai gyvybei. Na, o nėštumo metu abu tėvai siekdami asmeninio dvasinio tobulėjimo, kūno ir sielos sąmonės ryšio, taip pat stiprina ir vaisiaus širdelės ryšį su siela. Per dvasiškai tobulėjančius tėvus sielos lengviau užmezga ryšį su naująja gyvybe.

Ar sielos įtakoja būsimus tėvus?

Sielos nedaro įtakos būsimajam kūdikio tėvams. Jie tobulėja savarankiškai. Tačiau laukiančioms įsikūnijimo sieloms svarbu, kad potencialūs tėvai dvasiškai tobulėtų teisinga linkme. Deja, būsimieji tėvai ne visuomet patenkina sielų lūkesčius. Todėl laukimas gali užsitęsti daugiau, nei keletą metų. Pranašų sielos, įsikūnijimui keliančios ypač aukštus reikalavimus, laukia net keletą dešimtmečių. Jos stebi ne tik būsimuosius kūdikio tėvus, bet ir jų šeimos bei giminės narius. Joms svarbu, kad visi šie žmonės neturėtų nepageidaujamų žmogiškųjų ydų. Šios sielos savo inkarnacinę patirtį susieja tik su pavyzdingos giminės palikuonimis.

Ar svarbu, koku būdu kūdikis gimsta: natūraliai, vandenyje ar atliekant Cezario pjūvį?

Geriausia gimdyti natūraliu būdu. Gimdymo patalpa turėtų būti šilta, gerai apšviesta. Gimdyti vandenyje galbūt lengviau, tačiau nebūtina, nes ir sausoje aplinkoje siela gali įsitvirtinti bei išlikti gimstančio žmogaus kūne. Jeigu natūraliais būdais kūdikis negali išvysti pasaulio, būtina naudotis visomis priemonėmis sėkmingam gimdymui užtikrinti. Netgi chirurginiu metodu. Juk reikia išgelbėti gimstančio žmogaus sielą, nes kliūtys dažniausiai būna tik fizinio pobūdžio. Tuo metu siela jau įsitvirtinusi kūne, jos ryšys su kūnu stiprus bei sklandžiai veikia. Privalu imtis būtinųjų veiksmų, kad nežlugtų naujagimio sielos viltis gyventi.

Kokiais atvejais galima pateisinti abortą? Pavyzdžiui, kilus didelei grėsmei motinos sveikatai.

Kilus pavojui motinos sveikatai abortą iš dalies galima pateisinti. Kaip jau minėta, abortai užtraukia sunkias dvasines pasekmes. Tačiau jeigu, abortas išgelbės motinos gyvybę – tai būtinoji gintis. Šiuo atveju kūdikis yra savo paties motinos priešas. Taigi, nepažeisime visatos įstatymų jeigu

vadovaudamiesi būtinosios ginties principu išgelbėsime motinos gyvybę. Jeigu vaisius moters gimdoje įsitvirtina taip, jog kelia grėsmę motinos sveikatai, jį pašalindami padarome nuodėmę, kuri pastaruoju atveju užtraukia minimalias pasekmes. Moteriai būtina atlikti atgailą, kad nurimtų jos pačios siela ir nežadintų kaltės jausmo. Tuo tarpu negimusio kūdikio siela supranta situaciją ir moters nekankina.

Ar laiminamas dirbtinis apvaisinimas mėgintuvėlyje, perkeliant embrioną į motinos gimdą, kai moteriai nesiseka pastoti natūraliai?

Tik natūraliu būdu iš tėvo ir motinos meilės pradėtą vaikelį sielos vertina kaip patrauklią bei perspektyvią įsikūnijimo galimybę. Dirbtinis apvaisinimas nėra laiminamas. Labai tikėtina, jog negalinčios pastoti moters siela atlieka misiją, kurioje numatyta, kad ji savų vaikų neturės. Tačiau žmonės, siekdami patenkinti žmogiškąjį poreikį susilaukti palikuonių, savivaliauja taip rizikuodami būsimą vaikelio gerove. Sieloms sunku įsitvirtinti dirbtiniu metodu pradėto žmogaus kūne. Todėl tokiu būdu užgimę individai visą gyvenimą patirs dvasinių problemų, susijusių su silpna kūno bei sielos jungtimi. Jiems bus nelengva užmegzti dvasinį ryšį su kitais žmonėmis. Jo siekdami turės įdėti daug pastangų.

Negalintys susilaukti palikuonių žmonės turi galimybę įsivaikinti jau gimusį vaikelį ir padėti jo sielai vykdyti misiją, tobulėti dvasiškai. Rūpestis įvaikiu teikia paguodą bevaikiams tėvams, o jų sielos gauna tokią pat rūpestingumo patirtį, kurią gautų augindamos savus vaikus.

Kaip vertinamas perteklinių embrionų panaudojimas mokslo bei medicinos srityje?

Tik įterptas į moters gimdą embrionas užmezga ryšį su siela. Perteklinius embrionus galime traktuoti kaip biologinę medžiagą. Naudodami juos mokslo bei medicinos srityje nepažeidžiame visatoje galiojančių principų, šiuo atveju įsakymo „nežudyk“. Tačiau kyla žmogiškosios etikos problema. Dėl to visuomenėje būtina išsami vieša diskusija šia tema.

Ar laiminama gyvo žmogaus organų transplantacija?

Organų transplantacija nekenksminga žmogaus sielai. Organai gali būti dovanojami kitiems žmonėms geros valios principu, tačiau prekyba organais griežtai smerktina. Dovanodami savo organus, drauge su jais dovanojame ir mūsų sukurtą energiją. Dėl to vėliau su nauju organo šeimininku, per energetines čakrų jungtis, išgyvename bendrystę. Donoro čakrinei sistemai transplantacija nekenksminga. O paimito organo funkciją atlieka kitas funkciškai komplementarus organas (pvz. inkstas) arba mūsų organizmas pats ilgainiui atstato prarastą organą (pvz. kaulų čiulpus). Taip galime artimajam dovanoti save. Tačiau širdies nevalia atiduoti net po mirties, nes ji susijusi su sielos funkcija. Širdis yra sielos nuosavybė. Širdį privalu palikti žmogui, kuriam ji priklausė nuo pat gimimo. Te širdis nurimsta, o siela, apglėbusi žmogiškojoje sąmonėje sukauptas patirtis, sklandžiai iškeliauja. Dėl kitų organų panašių problemų neturėtų kilti.

Ar laiminama žuvusių žmonių organų transplantacija?

Žuvusių žmonių organų transplantacijai galioja tokie patys principai. Galima transplantuoti visus organus išskyrus širdį. Ji yra žmogaus sielos nuosavybė. Nuo gimimo iki mirties.

Ar visa siela yra žmogaus kūno viduje?

Gyvybine jungtimi siela tvirtinasi per žmogaus širdį, o energoinformacine jungtimi – prie kūno energetinių centrų. Siela yra be galo arti žmogaus kūno. Taip arti, jog galima teigti, kad siela yra kūno viduje. Tik sielos išorinio sluoksnio spindesys – aura – yra už fizinio kūno ribų. Siela iš vidaus apšviečia visą žmogaus kūną tarsi žiburys žibintą.

Kaip siela sąveikauja su kitų žmonių, esančių labai greta mūsų, sielomis, pvz. mums prisiglaudus ar apkabinus vienas kitą?

Trumpalaikį sielų ryšį žmonės užmezga bendraudami tarpusavyje dvasinėmis temomis, drauge atlikdami dvasinius veiksmus – ritualus. Atsitiktinai šalia esančių, pavyzdžiui gatvėje, transporto priemonėje ar minioje susitikusiųjų, sielos nesąveikauja.

Jeigu žmonės sieja meilę, jie gali tarpusavyje užmegzti tvirtą bei pastovų ryšį. Meilės ryšys veikia per žmonių širdis. Sielos taip pat susisieja su žmonių širdimis. Todėl meilės jungtis suartina ir kūnus, ir sielas. Šiuo atveju atstumas – ne kliūtis. Meilę vienas kitam patiriančių žmonių sielos gali bendrauti tarpusavyje. Tačiau žmogiškosios meilės ryšys nėra sielų bendrystės ryšys. Juo sielos naudojasi tik tuo atveju, jeigu žmonės sieja ne tik bendri jausmai, bet ir bendra dvasinė patirtis – tobulėjimas. Skatindami vienas kito dvasinį tobulėjimą mylimieji tampa ištikimais dvasiniais bendraminčiais.

Su kitu žmogumi galite užmegzti sielų ryšį už jį meldamiesi, bet tik tuo atveju, jeigu mylite arba pamilstate jį. Tik pamilę žmogų, už kurį meldžiamės, galime gauti jo širdies, jo sielos atsaką. Malda bus bevaisė jeigu nesugebėsime pamilti žmogaus, kuriam prašome Dievo pagalbos.

Ar įsikūnijimų metu tendencingai susitinka tos pačios sielos? Jeigu taip, kokia pasikartojančių susitikimų prasmė?

Tos pačios sielos Žemėje gan dažnai susitinka bei atlieka bendras užduotis. Svarbiausia sielų užduotis – padėti viena kitai dvasiškai tobulėti. Per kaltės išpirkimo, žodžio tesėjimo, meilės patirtis. Taip pat sielos dalinasi dvasinio pažinimo šviesa. Siela, kuri praėjusio įsikūnijimo metu įgavo daugiau šviesos, pasidalina ja su mažiau pažengusia siela, taip skatindama savo bendrakeleivę sparčiau tobulėti.

Sielos patirtį atspindi ją įkūnijančio žmogaus žodžiai bei veiksmai. Todėl žmonės tarsi savaime skleidžia savo sielų patirtis kasdieniame gyvenime. Mažiau pažengę sielos mokosi kartodamos labiau pažengusių sielų žodžius ir veiksmus, taip tobulėdamos. Daugybės pažangių sielų patirtys susilieja ir formuoja bendrą Žemės energoinformacinį lauką. Jame bendrinamos dvasinės patirtys, kad jų nešėjai galėtų be kliūčių dalintis svarbiomis žiniomis bei perduoti jas žemesniojo dvasinio lygmens sieloms. Povilo siela taip pat turi prieigą prie Žemės energoinformacinio lauko, nes jos dvasinė šeima priklauso pažinimo šviesos nešėjų grupei. Todėl per Povilą žmonėms perteikiama aukšto lygmens informacija, kuri visus pasiekia iš Žemės energoinformacinio lauko bei Dieviškojo šaltinio. Sielos, kurios įsisavina šio lygmens informaciją, pačios vysto šviesos savybes ir tampa jų skleidėjais.

Gaudami daugiau aukšto lygmens informacijos, nei šalia esantys mažiau pažangūs individai, mes formuojame sampratą, pagrįstą gaunamomis žiniomis. Išugdę teisingą sampratą bei susidurdami su įvairiais žemiškais įvykiais išgyvename subtilius patyrimus, kuriuos mūsų sielos priima kaip dvasinę patirtį. Gaunamos žinios lavina gebėjimą mąstyti bei stiprina kūno ryšį su siela. Dėl to patiriame didesnę sielų raišką mūsų kasdieniame gyvenime. Įgauname ne tik žinių, bet ir naudingų iš pačių mūsų sielų kylančių savybių. Tokiu būdu palaipsniui realizuojame savo dvasinę misiją. Po fizinio kūno mirties sielos perims šias žmogiškąsias patirtis ir jas perneš į savo dvasines šeimas. Po

to dvasinės šeimos gautąsias patirtis bendrins su kitų Žemėje įsikūnijančių dvasinių šeimų patirtimi. Taip, kiekvieno mūsų sukaupta dvasinė patirtis papildys Žemės energoinformacinį lauką. Kils bendrasis žmonijos dvasinio išsivystymo lygis bei pati Žemė evoliucionuos. Žemės energoinformacinis laukas kinta pagal joje gyvenančių sielų dvasinės brandos laipsnį. Mūsų planetos dvasinę evoliuciją ypač palaiko tie žmonės, kurie užsiima minėtais veiksmais: kaupia žinias bei šių žinių pagrindu išgyvena subtilias patirtis. Tai veiksmas vadinamas dvasingumu. Šiame veiksmo nedalyvaujantys žmonės dvasine prasme yra Niekas.

Esminius atradimus bei išradimus žmonijos istorijoje atlieka žmonės, kurie intensyviai patiria savųjų sielų veikimą. Dvasiškai tobulėdamas žmogus turi didesnę galimybę tapti ypatingų technologijų išradėju, padėsiančių žmonijai įveikti stichines nelaimes bei kitas žmogaus iki šiol jau sukurtas problemas. Išradimai turi gimi siekiant svarbaus tikslo: pagerinti žmogaus gyvenimo kokybę, išlaisvinti žmogų nuo žemiškųjų rūpesčių naštos, kad jo siela galėtų dar sparčiau tobulėti.

Artimiausiu metu žmonijos laukia dideli išbandymai. Jie prasidės po vienerių - dvejų metų ir tęsis visą dešimtmetį. Tačiau žmonės įveiks sunkumus, o jų sielos šio bei keleto kitų įsikūnijimų metu patirs dvasinio tobulėjimo šuolį. Pasibaigus išbandymams žmonija per artimiausius šimtą metų išgyvens Aukso amžių. Tuo laikotarpiu žmonija pasieks aukščiausią išsivystymo laipsnį, o žmonių sielos – trokštamą tobulumą. Netrukus po to prasidės perėjimas į aukštesnįjį egzistencinį lygmenį. Iš tobulėjusioms sieloms nebeliks prasmės kūnytis materialiam pasaulyje. Jos žengs toliau – į ketvirtąjį išmatavimą, kuriame fizinės materijos nebeliks. Žmogaus kūnas liausis egzistavęs. Išsiskaidys į molekules ir atomus. Galų gale ir šių nebeliks. Tik energija ir informacija. Sielas taip pat sudaro informacija bei sąmonė. O tobulėdamos jos įgauna vis stipresnę, stabilesnę ryšį su Kūrėju per jo skleidžiamas informacijos bei sąmonės srautus.

Dvasia bei sielos atspindi paties Dievo atvaizdą savyje. Dvasioje bei sielose ryškėjant Dievo atvaizdai šios įgauna dieviškųjų savybių. Išgyvendama dieviškumo patirtį dvasinė šeima artėja Dievo link, kol galiausiai susilieja su Dievu, kaip vandens lašelis su jį pagimdžiusiu vandenynu. Tačiau šiuo metu dieviškieji lašeliai – dvasinės šeimos – dar negali susilieti su šventuoju vandenynu, nes išgaravę jie paliko vandenyną ir kondensavosi žemiausioje dimensijoje – materialiam pasaulyje. Bet galiausiai jie vėl bus išgryninti bei pasisėmę papildomos patirties sugrįš pas Kūrėją, susiliedami su Juo. Taip bus įvykdytas pagrindinis visatų sistemoje galiojantis įstatymas: „Eikite, tobulėkite bei grįžkite pas Mane“. Deja tai ilgas procesas. Jau dabar kiekviena siela ugdo dieviškąsias savybes savyje. Šiuo metu sielos semiasi išminties stiprindamos save Dievo Žodžiu. Sieloms Dievo Žodis yra materialus. Sielos maitinasi Dievo Žodžiu tarsi kūnu ir kyla iš grubaus materialaus egzistencinio lygmens į subtilųjį dvasinį. Tai dvasinė kelionė.

Kokiu būdu sielos sužino, kad Žemėje jau užsimezgė gyvybė? Kas joms apie tai praneša?

Dvasios gauna naujienas, susijusias su įvykiais Žemėje. Jos sužino apie naujas įsikūnijimo galimybes – ką tik užgimusius žmones, ir apie tai informuoja pasiruošusias įsikūnyti savo dvasinės šeimos sielas. Po to siela siunčiama į Žemę apsižvalgyti, ar naujai užsimezgusi gyvybė atitinka jos dvasinės šeimos lūkesčius. Jeigu patikrinimas nesėkmingas, ir numatytasis žmogaus likimas nenaudingas nei jai, nei kitoms dvasinės šeimos sieloms, ši sugrįžta į dvasinę šeimą ir laukia kito pasiūlymo. Tačiau sielos retai būna išrankios, nes žino, kad joms siūlomas beveik geriausias variantas. Juk žmonių Žemėje gimsta vis dar per mažai, todėl ir pasirinkimas nėra didelis. Atsiradus laisvų vietų visada atsiras ir norinčių jas užimti sielų. Laisvosios sielos, kurios dvasioms praneša naujienas apie laisvas įsikūnijimams vietas, yra gan gerai informuotos apie įsikūnijimo laukiančių sielų poreikius, todėl pateikia tik aktualius pasiūlymus, taip palengvindamos dvasinių šeimų apsisprendimą.

Kas yra laisvosios sielos, atliekančios informatorių misiją?

Pažangios dvasinės šeimos, kurioms dvasinės patirties jau mažai trūksta, turi galimybę keletą sielų įgalioti atlikti informatorių misiją. Šios sielos atlieka svarbų darbą: ateina į Žemę, stebi žmonių santykius, veiksmus bei apie susiklosčiusią situaciją informuoja Žemėje įsikūnijančias dvasines šeimas. Sielos informatorės tobulėja pernešdamos žinias, nes dvasinės šeimos mainais už suteiktą informaciją su jomis pasidalina sava patirtimi.

Ar sielos ypatingų įsikūnijimų laukia jau atėję į žemę? Jeigu taip, kur jos tuo metu yra?

Ypatingųjų misijų nešėjos, sielos čia, Žemėje, laukia gimstant žmonių, kurie atitinka jų dvasinės šeimos aukštus reikalavimus. Tam tikslui, Žemėje išrenkamos vietos šalia bažnyčių, šventovių, kur žmonės meldžiasi bei atlieka apeigas, ritualus. Šalia šventovių įsteigiamos „šviesos namais“ vadinamos erdvės. Čia susibūrę sielos savarankiškai žvalgosi bei laukia aukštus dvasinius reikalavimus atitinkančių žmonių gimimo. Žmonės, patekę į tokias erdves, jaučiasi neįprastai. Jie jaučia daugybės sielų artumą – tarsi oras būtų sutankėjęs. Sielos stebi į šventovę atvykusias nėščias arba ketinančias pastoti moteris ir pasirenka aukštus dvasinius reikalavimus atitinkančias lankytojas. „Šviesos namai“ tikslingai steigiami šalia dvasingumo erdvių, nes dažniausiai ten besilankantys žmonės pasižymi aukštu dvasinio tobulėjimo potencialu. Prie kupolo bei piramidės Česukuose taip pat renkasi aukšto lygmens sielos. Jeigu, tėvai trokšta susilaukti kūdikio, kurio siela aukšto dvasinio lygmens, čia atvykę gali prašyti šios Dievo malonės. Tačiau jie privalo žinoti, jog gaus ir atsakomybę rūpintis gimusiu žmogučiu, kuris užaugęs taps ypatingos misijos vykdytoju.

Aušto dvasinio lygmens sielą turinčiu vaikučiu, iki jam sukanka 6-7 metai, dera rūpintis kaip paprastu vaiku. Tačiau nuo 6-7 metų amžiaus vaiko kūne siela galutinai įsitvirtina ir žmogus pradeda vykdyti savo ypatingąją misiją. Šiuos vaikus nelengva auklėti. Jie turi išskirtinių savybių. Dar net negaudami žinių iš išorinių šaltinių jie jau daug žino. Iš jų nereikia daug reikalauti, tačiau verta daug tikėtis. Šie vaikai priešinasi bet kokiems reikalavimams. Jie ima ir duoda tiek, kiek patys nori. Priversti ką nors daryti yra labai sunku. Nebent, naudojant grubią prievartą. Ypatingųjų vaikučių sielos yra reiklios. Jos žino, ko reikia jų įsikūnijimams bei gali perteikti bręstančiai kūno sąmonei reikiamas žinias. Šie vaikeliai nelinkę vartoti išorinių žinių. Jie gauna vidinę, iš jų pačių sielų kylančią informaciją, kurią tuoj pat pritaiko praktiškai. Jie tampa žinių šaltiniais ir suaugusiems, ir bendraamžiams – žemesniojo dvasinio išsivystymo sielų įsikūnijimams. Tad su aukštą sielos patirtį turinčiais vaikučiais elkitės atsargiai. Mažai priekaištaukite, mažai reikalaukite. Tačiau tikėkitės labai daug ir nuolatos skatinkite juos. Gabumai išryškės savaime.

Kada siela sužino dvasios valią apie kūnijimosi variantus? Dar būdamas dvasinėje šeimoje ar jau atėjusios atėjimo kanalais į Žemę?

Apie kūnijimosi galimybes sielos sužino dar būdamas dvasinėje šeimoje. Joms pranešama apie tai. Dvasinė šeima informuojama apie užsimezgsią ar dar tik ketinamą pradėti gyvybę, o sielos išsirenka būsimąjį įsikūnijimą pagal savo poreikius. Todėl į Žemę sielos ateina jau žinodamos apie jų laukiantį įsikūnijimą. Tačiau aukštų dvasinių poreikių turinčios sielos nesutinka be asmeninio apsisprendimo priimti įsikūnijimo. Jos laukia, tiria bei pasirenka joms tinkamiausią įsikūnijimo galimybę būdamas ne savo dvasinėje šeimoje, o čia, Žemėje. Šios sielos nesinaudoja informatorių paslaugomis.

Kiek laiko vidutiniškai sielos laukia eilėje siekdamos įsikūnyti Žemėje žmogaus kūne?

Žmogaus kūno pasirinkimas bei įsikūnijimas jame įvyksta per mėnesį. Tačiau išrankioms sieloms gali tekti palūkėti net keletą metų.

Ar sielos patiria katarsį vykstant žmonių karams, kuriuose būna ypač daug skausmo, kančios, negailestingumo, žiaurumo?

Karų metu sielos nepatiria katarsio. Katarsio patirtis patiriama kančiai kilus natūraliai. Labiau vidinės, nei išorinės kančios metu. Vidinę žmogaus kančią sukelia jo paties siela, kai sielos netenkina žmogaus dvasinio tobulėjimo rezultatas. Tuomet kyla ir skausmas. Tačiau ją ištvėręs žmogus dvasiškai sustiprėja, siela per kūną įgauna neįkainojamos patirties. Tai patirtis, naudinga ir sielai, ir kūnui. Žmonių karai, žiaurumas bei negailestingumas vienas kito atžvilgiu neatspindi sielos lūkesčių, todėl katarsio patirties nesuteikia.

Kaip mūsų sielos reaguoja į žmonių karus?

Sieloms tai išties žalinga patirtis, nes jos karminiais ryšiais susiejamos su tais žmonėmis, kurių gyvybes žmogaus rankomis atėmė. Nukentėjusios sielos patirtis turės būti kompensuota kito įsikūnijimo metu, kuomet žudiko sielos būsimasis įsikūnijimas pats taps auka. Taip dėl pačių žmonių kaltės Žemėje daugėja kančios. Žmogus negali šio pobūdžio kaltės išpirkti jokiais savo veiksmais. Tačiau egzistuoja būdas, kuriuo sielos išsilaisvina iš šio ydingo rato. Tai katarsinės kančios kelias. Jeigu pati siela pasirenka katarsinį išganyimo, išsivadavimo kelią ir tai susieja su žmogaus kūnu, tuomet žmogus vieno gyvenimo metu turės išgyventi vidinės nesmurtinės kančios patyrimą, kuris išlaisvins jo sielą nuo žmogaus veiksmais sukurtos kančios. Tokiu būdu nutraukiamas išorinės kančios ratas ir praeities įsikūnijimuose nusipelnytos kančios sielos į būsimus įsikūnijimus neperkelia. Siela, sužadindama žmoguje vidinį skausmą, naikina priežastis išoriniam skausmui atsirasti. Vidinės, katarsinės kančios būdu sielos kompensuoja kitiems žmonėms sukeltą skausmą, atperka ankstesniųjų savo įsikūnijimų metu padarytas žmogiškąsias klaidas. Žmonės sunkiai pakelia vidinę kančią. Netgi suserga depresija. Tačiau vidinė kančia turi apvalantį poveikį. Per ją sielos atsikrato nesibaigiančios kančios fiziniame lygmenyje. Nes, kaip jau minėta, tiesiog neįmanoma iš fizinės kančios rato ištrūkti kitais būdais. Tik keičiant kančios pobūdį – perkeltiant kančią iš išorės į vidinę žmogaus gyvenimo plotmę.

Nesivadovaukime posakiu „akis už akį, dantis už dantį“, nes jis iš esmės neteisingas. Šiuo posakiu žmonių pasaulyje pagrįstas nesibaigiančios kančios principas. Tik sužadindama vidinius išgyvenimus žmogaus kūne siela atperka šių išgyvenimų priežastis. Priežastys kompensuojamos ir jų nebelieka. Daugiau kančios ciklas nesikartoja. Už atpirktus nusižengimus nei Dievas, nei likimas žmonių nebaudžia. Pačios sielos atperka save per žmogiškuosius išgyvenimus. Įvykdęs šią užduotį žmogus gyvena ramiai, kančia nesikartoja, iš vidinės nerimasties išsivaduojama visiems laikams. Todėl neverta vengti vidinio pobūdžio kančios. Jos neišgydomos jokiais vaistais. Žmogus kentės tol, kol nesuvoks kančios priežasties ir jos nekompensuos. Verta užduoti klausimų, kaip galima kompensuoti kančią.

Kaip taikomas visatoje galiojantis principas „tu neturi teisės žudyti ir būti nužudytas“ mūsų žmonių karų atveju?

Žemėje šis principas taikomas iš dalies. Jis įtvirtintas Dievo įsakymu „Nežudyk“. Žmogus neturi teisės žudyti kito žmogaus, nes tai įvykdęs padarys sunkią nuodėmę. Mūsų planetoje tai traktuojama kaip nuodėmė, o ne kaip visatoje galiojančio įstatymo pažeidimas. Nuodėmės žmonėms atleidžiamos. Tuo tarpu visatos įstatymo nesilaikymas, atleidimo nenumato. Jeigu nužudę žmogų Dievo akivaizdoje savo veiksma motyvuosime kaip neišvengiamą žmogiškosios pozicijos atžvilgiu,

bausmė už padarytą nusižengimą bus sušvelninta. Tai galioja savigynos atveju, kai mums patiems ar mūsų šeimos nariams gresia mirtinas pavojus bei dvasinės misijos tęstinumo nutraukimas. Nuodėmė švelnesnė, jeigu tenka nužudyti žmogų, kuris pats kėsina į mūsų ar mūsų artimųjų gyvybę. Vis dėlto, tai atlikdamas žmogus pažeidžia visatos įstatymą, todėl jam teks prisiimti ir pasekmes, kurios bus maksimaliai sušvelnintos dėl Žemėje galiojančio nuodėmės aspekto. Žmogus jaus kaltę šio gyvenimo metu, vėliau siela perneš kaltės jausmą į kitus įsikūnijimus. Tačiau tikrai nebus baudžiama tuo pačiu kitų įsikūnijimų metu. Priežastis – pasekmės dėsnis yra švelnesnis dėl nužudymo veiksmui suteikto nuodėmės statuso. Už visatos įstatymo pažeidimą tektų atsakyti neatsižvelgiant į žemiškąsias aplinkybes. Taigi, siekdamas apsaugoti save ar savo artimuosius, o išskirtiniais atvejais netgi gindamas tėvynę, žmogus užsitraukia minimalią atsakomybę už nužudymą. Nuodėmės aspektas sušvelnina bausmę iki vidinės kančios faktoriaus. Šiame arba kituose įsikūnijimuose sielos privalės išgyventi apvalantį katarsinės kančios patyrimą.

Kokia teisybė, jeigu vienas žmogus „prisidirba“ savo gyvenime, o po to visai kitas žmogus gimęs visai kitur, visai kitomis aplinkybėmis turi kentėti už prieš tai gyvenusiojo padarytas nuodėmes ir nusižengimus?

Neverta tikėtis šioje srityje teisybės. Dvasiniame lygmenyje, kaip ir žmonių pasaulyje, yra dėsniai, įstatymai, kurių privalu laikytis. Dvasius dėsnius bei įstatymus verta žinoti ir jiems nenusižengti, kad netektų dar šiame gyvenime savo kūnu už tai atsakyti. Žmogui nederėtų kankinti savosios sielos, kadangi paskui ir ji žmogaus kūną kankins kaip nepaliaujamas sąžinės balsas arba kaip nuolatinės disharmonijos priežastis. Taip siela moko kūną kaip nedera elgtis. Siela veikia žmogaus viduje. Įstatymas taip pat yra žmoguje. Žmogus neprivalo žinoti visų įstatymų. Siekdami ryšio su savąja siela žmonės tiesiog jaučia, kaip dera bei kaip nedera elgtis gyvenime. Savųjų sielų vadovaujami žmonės tikrai nežudytų kitų žmonių! Nes už žudymą bus atseikėta su kaupu. Apie gyvūnų žudymą kita kalba.

Žmonės privalo tobulėti. Išgirsti vidinį sielų balsą. Savųjų sielų skatinami išgyventi daug subtilių patirčių, teikiančių žmonėms daug džiaugsmo, o gyvenimui prasmę bei laimės pojūtį.

Ar skausmą malšinančių vaistų vartojimas suderinamas su sielų troškimu patirti katarsį – išgryninančią kančią?

Skausmą malšinančių vaistų vartojimas nesuderinamas su siekiančių katarsio sielų patirtimi. Tačiau skausmo žmogaus kūnas pakelti negali. O ir nenori. Todėl žmonės skausmą švelnina vaistais. Slopinamas netgi mirties skausmas, kai per mirties skausmą sielos žmogui nori parodyti kaip gera išeiti iš kančios pasaulio. Slopindami fizinį skausmą žmonės nepatiria intensyvaus išėjimo džiaugsmo. Sieloms ši patirtis būtų taip pat naudinga. Tačiau sielos supranta žmonių kūnus. Žmogus nenori kęsti fizinio skausmo, taip pat sukeliančio ir vidinę kančią, kurią sielos naudoja siekdamas katarsio patirties. Žmonės jau išmoko gan efektyviai slopinti fizinę kančią medikamentiniais būdais, bet vidinę kančią nuslopinti nėra taip lengva. Net nuskausminus fizinį kūną iš sielos kylantis skausmo poreikis sužadina dvasinio pobūdžio kančią, nes skausmo patirtis reikalinga sielos vystymuisi žmogaus kūne. Patiriamas skausmas žmogų stiprina dvasiškai.

Kaip vertinamas emocinį skausmą malšinančių vaistų bei kvaišalų vartojimas?

Nederėtų vartoti šių skausmą malšinančių priemonių. Emocinius - dvasinius sunkumus turite įveikti natūraliais būdais, nes dažniausia jų priežastis – tai sielos kančia dėl žmogaus veiksmų, nevykdomos dvasinės misijos. Pradėjęs gyventi pagal savo sielos šauksmą žmogus bent dalinai išsivaduos nuo kančios bei nuo jį slegiančios emocinės būsenos, kadangi dažnu atveju kančios priežastis yra

dvasinė. Jeigu žmogaus kūnas sielai neteikia dvasinės patirties, pažinimo, siela kūne sužadina skausmo pojūtį, kad jis nors iš dalies kompensuotų pažinimo trūkumą. O jeigu žmogus siekia dvasiškai tobulėti, semiasi išminties bei patirties iš dvasinio šaltinio, siela jam siunčia minimalius skausmo impulsus. Tokių žmonių kūnas netgi tampa atsparus skausmui. Žmogus nepatiria fizinės kančios taip intensyviai, kaip kiti, nes žino, jaučia, kad ši kančia yra tik išorinė. Išorinės kančios tolerancijos slenkstis gan aukštas. Žmonės netgi išvertę atvirąsias operacijas be narkozės, jeigu vidinis sielų vadovavimas jų gyvenime būtų stiprus. Dabar tik stipriais vaistais nuslopinus žmogaus funkcijas jis gali išverti skausmą, kurio slenkstis šiuo metu yra kaip niekad žemas visoje žmonijos istorijoje. Žmogus neištveria net mažiausio skausmo, kančios. Traktuoja tai kaip blogį. Išvermingumas skausmui yra svarbus žmogaus dvasinio tobulėjimo indikatorius. Tobulėjant dvasiškai didės mūsų atsparumas skausmui, todėl pajėgsime išverti vis didesnį fizinio skausmo pojūtį.

Kaip susijusi meilės ir kančios patirtis?

Meilės ir kančios patirtys yra skirtingos. Sieloms gan sudėtinga vienu metu semtis ir meilės, ir kančios patirties, kadangi kenčiančio žmogaus siela labiau susitelkia į vidų, į savus poreikius. Tuo tarpu meilės patirties siekianti siela savo dėmesį yra linkusi nukreipti į išorę, į kitus žmones. Tik sielos, kurioms būdingos dieviškosios savybės, pasižymi galimybe vienu metu vystyti ir meilės, ir kančios patirtis. Tačiau tai retas atvejis žmonijos istorijoje.

Ar meilė kitos lyties atstovui (vyruvi/žmonai) bei krikščioniška meilė „artimui“ žadina vienodą sielų švytėjimą?

Siela švyti nepriklausomai nuo patiriamos meilės pobūdžio. Žmonės patiria meilę įvairiai, nes meilė plataus pobūdžio. Ypatingai vertinama dvasinė meilė, kai mylime kita žmogų kaip sielos įsikūnijimą bei skatiname jo saviraišką, padėdami jam tobulėti dvasiškai. Svarbu, kad išreikšdami dvasinę meilę bandytume kitam pagelbėti ne savo sugalvotais, primestais, o tam žmogui labiausiai tinkamais, priimtinais būdais. Taigi, aukščiausioji meilės išraiška yra pagalba kitiems dvasinio tobulėjimo srityje.

Meilė žmonai, vyrui, t.y. meilė kito žmogaus fiziniam kūnui, taip pat džiugina bei stiprina sielas. Šiuo atveju sielos švytėjimo savybę vysto lėtai, palaipsniui.

Mylėdami žmogų krikščioniška artimo meile jam linkime paties geriausio be jokių išlygų. Šio tipo meilė stiprina žmogų ir kūniškai, ir dvasiškai. Sielos įgauna dieviškųjų bruožų ir ima žmogaus rankomis daryti gerus darbus taip padėdamos kitiems žmonėms ir žemiškoje, ir dvasinėje srityse. Tokie žmonės tarsi šiuolaikiniai apaštalai skelbia gerąją Dievo žinią: mylėkite kitus taip, kaip patys save; išmokę mylėti save labiau pamilsite ir kitus. Tai dviguba žinia. Nes tik pamilę save – visų pirma savuosius trūkumus, silpnybes – išmoksime geriau suprasti, priimti bei pamilti ir kitus žmones. Simboliškai kalbant, priimsime žmones į savo širdį ir mūsų pačių gyvenimas taps šviesesnis, darnesnis.

Siela semiasi meilės patirties per žmogaus kūną, o žmogui mirus pasiima šią patirtį į amžinybę. Nes žmogiškosios meilės patirtis bei dieviškosios meilės aspektas yra svarbi dvasinio tobulėjimo dalis.

Kaip ugdyti meilę, kuri skatina švytėjimą?

Kuo mažiau kančios, tuo daugiau meilės – tai dėsningumas. Siekime sumažinti kančią ne tik savajame, bet ir kitų žmonių gyvenime. Taip save bei kitus atversime meilės patirčiai.

Visų pirma svarbu išmokti nuoširdžiai rūpintis kitais žmonėmis. Ugdykime meilę savo žodžiais bei darbais. Apgaubkime žmones rūpestingumu. Išreikškime meilę veiksmais. Stiprinkime žmones meilės žodžiais bei darbais, juos paskatinančiais savarankiškai tobulėti, geriau pažinti savąsias sielas. Nes tauriausia meilės išraiška – tai pagalba kitam žmogui, siekiančiam geriau pažinti savąją sielą bei išpildyti asmeninius sielos poreikius. Taip padėdami kitiems – skatindami žmones kaupti mintis į savo pačių širdis, į sielas – ir patys prašvisime.

Džiaugdamiesi savo kasdienine veikla, dvasingumu, harmoningais santykiais su žmonės taip pat švintame bei stipriname ryšį su savąja siela. Siela įgauna šviesos savybių per žmogaus kūną išgyvendama būties džiaugsmą. O paskui apšviečia žmogaus gyvenimą jau iš vidaus. Šviesūs žmonės turi savybę pažadinti kitų žmonių švytėjimą, įkvėpti džiaugsmą bei paskatinti siekti pažinimo.

Prie kokių aukšto išsivystymo lygmens augalų bei gyvūnų dažniausiai tvirtinasi į žmogų nesikūnijančios sielos?

Tai augalai bei gyvūnai, kurie nuolat gyvena šalia žmogaus. Tačiau tai ne ūkiniai gyvuliai, o naminiai gyvūnėliai. Gyvulius žmogus skerdžia, meldžia, išnaudoja maistinėms reikmėms. O augintinius, per kuriuos tvirtinasi į Žemę patirties pasisemti atėję sielos, žmogus savo džiaugsmui laiko šalia.

Ar tai mūsų augintiniai?

Tai šalia žmogaus esantys mylimiausi, artimiausi gyvūnai, su kuriais žmogus užmezga emocinį ryšį. Per juos į Žemę ateina sielos, siekiančios dvasinės patirties. Sielos savo reikmėms nenaudoja trumpaamžių, žemesniojo išsivystymo lygmens gyvūnų (pvz. pelyčių, žiurkėnų). Labiau pažangūs augintiniai, katės, šunys, žirgai, atitinka įsitvirtinimo Žemėje siekiančių sielų poreikius. Gyvūnai, kuriuose tvirtinasi sielos, gyvena šiek tiek ilgiau, nei kiti jų rūšies atstovai. Kadangi susisiejusios su gyvūnėliais sielos kaip įmanydamos rūpinasi jų išgyvenimu. Augintiniui mirus arba žuvus sielos laikinai netenka prisitvirtinimo objekto Žemėje, todėl žvalgosi kito šalia jų esančio naminio gyvūnėlio. Jeigu augintinių žmogaus aplinkoje tuo metu nėra, sielos laikinai tenkinasi ir žmogaus prižiūrimų augalų prieglobsčiu. Bent jau tol, kol žmogaus aplinkoje vėl atsiras gyvūnų. Todėl verta auginti gyvūnėlius, mėgautis jų draugija, žmogiškai mylėti juos bei rūpintis. Tuomet aukšto dvasinio lygmens sielos turės galimybę jais pasinaudoti siekdamos tobulėti. O „gyvuliškoji“ jėga žmogaus mylimų gyvūnų tikrai nepalies. Žmogus sukuria meilės jungtį su jam artimu augintiniu. Taip per augintinį Žemėje įsitvirtinusi siela siekdama dvasinės patirties gali užmegzti ryšį su gyvūnėlio šeimnininko siela ir netgi padėti jai tobulėti. Gyvūnas žmogaus namuose yra svarbus dvasinės raiškos elementas.

Ar užtenka vieno augintinio ar geriau jų turėti daugiau?

Užtenka vieno gyvūno, jeigu šis yra pakankamai mylimas bei juo deramai rūpinamasi. Galbūt, į jį dėmesį atkreips nežmogiškojo įsikūnijimo siekianti siela, pasinaudodama proga įsitvirtinti Žemėje bei tobulėdama drauge su žmogumi, gyvūnėlio šeimnininku. Taip žmogus suteikia įsitvirtinimo galimybę bent vienai sielai. O jeigu laikomas bei rūpestingai prižiūrimas daugiau nei vienas gyvūnas, tuomet net keletas sielų turės galimybę įsitvirtinti kiekviename iš šių gyvūnėlių. Prieš įsitvirtindamos sielos stebi šeimnininko elgesį su savo augintiniu. Sieloms ypač svarbus žmogaus rūpestingumas. Beje, rūpintis gyvūnais gali ne tik suaugusieji, bet ir vaikai. Tai išties naudinga patirtis bręstančiai vaiko sąmonei.

Siela bus įsitvirtinusi augintinyje tol, kol šis nugaiš, žus arba bus perkeltas iš palankios dvasiniam tobulėjimui aplinkos į kitus namus. Sielos tuoj pat palieka gyvūnėlio kūną, jeigu jis patenka į kitus namus. Taip pat sielos palieka savo įsitvirtinimo objektą – augintinį, jeigu žmogiškasis rūpestis gyvūnu labai sumažėja. Tad rūpinkimės gyvūnais, o jie mums atsidėkos savo nežmogiška meile. O prie augintinių prisitvirtinę aukštesniojo dvasinio lygmens sielos mums bus dėkingos už pagalbą dvasinio tobulėjimo kelyje bei sunkią akimirką mus pačius sustiprins emociškai ir dvasiškai.

Jeigu per gyvūną veikiančios sielos bei augintinio šeimininko sielos dvasinio tobulėjimo kryptis sutampa, žmogus gali patirti ypač artimą ryšį su savo augintiniu, o gyvūnėliui nugaišus ar žuvus netgi norėti jį palaidoti atliekant apeigas. Tačiau tai netikslinga. Gyvūnus galima laidoti paprastai, be apeigų.

Ar gali į gyvūną ateiti norinti mums pakenkti siela ir būdama šalia įtakoti mūsų tobulėjimą nepalankia kryptimi?

Žemesniojo dvasinio lygmens sielos negali įsitvirtinti mums artimuose gyvūnuose, nes gyvūnų kūnai jų paprasčiausiai nepriimtų. Iš žmogaus sklindanti energija turi atitikti gyvūne įsitvirtinančios sielos poreikius. Žemesniojo dvasinio lygmens siela nepajėgs įsitvirtinti mums artimo gyvūno kūne dėl meilės, kuria apgaubiame savo augintinį. Todėl mūsų augintiniuose įsitvirtina panašaus arba aukštesniojo lygmens siela (gyvūną laikančio žmogaus sielos atžvilgiu). Tik tokiu atveju žmogaus siela bei per gyvūną veikianti siela galės palaikyti ryšį bei tobulėti drauge.

Ar sieloms sudėtinga prisitvirtinti prie augalų bei gyvūnų?

Sielos prie gyvūnų tvirtinasi silpnais ryšiais. Tarsi žmogus, kuris apkabina išorėje esantį daiktą, ir po to lengvai jį paleidžia. Gyvūnuose sielos nesikūnija. Jos „apkabina“ gyvūną savo dėmesiu. Per jį patiria ryšį su Žeme, su materija. Vienam gyvūnui žuvus, apkabina kitą. Svarbus ne konkretus gyvūnas, o ryšys su fiziniu pasauliu bei gyvūną auginančiu šeimininku.

Koks sielų, prisitvirtinančių prie augalų ir gyvūnų, skaičius lyginant su įprastiniais įsikūnijimais?

Tik pakankamai dvasiškai tobulos sielos gali tobulėti tokiu būdu. Šios sielos išgyveno jau ne vieną žmogiškąjį įsikūnijimą bei daug patyrė. Tačiau joms vis dar trūksta dvasinės patirties, susijusios su žmogiškąja meile bei rūpestingumu. Visa tai jos atranda žmogaus santykiyje su mylimu augintiniu. Todėl šioms sieloms yra patraukli įsitvirtinimo per gyvūną galimybė. Be to, jeigu gyvūno aplinkoje vyksta intensyvi dvasinė veikla, per gyvūną įsitvirtinusi siela joje dalyvauja ir semiasi papildomos patirties.

Remdamasis anksčiau gauta informacija žinau, jog augalais bei gyvūnais kaip rezervuarais - šeimininkais naudojasi ne tik sielos, bet ir taip vadinama „gyvuliškoji jėga“. Ar tai teisinga samprata? Jeigu taip, kaip atskirti šias dvi grupes, kurios naudojasi gyvūnija ir augalija savo poreikiams?

Tai du kategoriškai skirtingi reiškiniai. Sielos yra dieviškosios kilmės. O „gyvuliškoji“ jėga gimė čia, Žemėje. Deja, ji taip pat išnaudoja augalus bei gyvūnus. Tačiau jų rūšys kitos. „Gyvuliškoji“ gamtinė jėga naudojasi laukiniais gyvūnais, kurių žmonės nelaiko savo namuose. Taip pat „gyvuliškoji“ jėga gali apsėsti ūkinius gyvūnus. Tačiau ši jėga neveikia žmogaus, nes žmogus su jos nešiotojais gyvūnais nepalaiko emocinio ryšio. „Gyvuliškoji“ jėga yra fizinio pobūdžio. Tai gyvybės vystymosi Žemėje šalutinis produktas. Mūsų planetoje nebuvo įdiegtas filtras, apsaugantis sielas nuo šios jėgos poveikio. „Gyvuliškoji“ jėga yra be galo grubi energija. Ji yra pajėgi išstumti sielą iš žmogaus kūno

bei jį užvaldyti. „Gyvuliškosios“ jėgos apraiškų randama *animistinėse religijose*. Žmogų gali apsėsti gyvulio tariamoji dvasia. Tačiau ši jėga – absoliučiai nedvasinės prigimties. Ji užgimė gyvūnijos karalystėje, todėl yra gyvuliškosios kilmės. Žmonės taip pat priklauso gyvūnijos karalystei, todėl turi šio prado likutį savyje. Animistai gali sąmoningai susitapatinti su jų požiūriu šventais gyvūnais (liūtais, šernais, jaučiais, drambliais, paukščiais skrajūnais ir t.t.) ir pajusti šių gyvūnų „dvasią“. Tačiau tai ne dvasia, o „gyvuliškosios“ jėgos dalelė. Apsėstasis tampa agresyvus, netgi žiaurus, tarsi išprotėja. Ši jėga – tai antimeilės sindromas. Todėl ją nešioti savyje gali tik laukiniai gyvūnai arba žmogaus nemylimi ūkyje laikomi gyvuliai. Buvimas šalia šių gyvūnų nėra pavojingas tol, kol sąmoningai nesiekiame su jais susitapatinti.

Įprastu atveju siela yra pajėgi nuslopinti žmogaus gyvūniškąjį pradą. Tačiau kai žmogus nusilpsta dvasiškai bei sumažėja sielos įtaka jo kūnui, tuomet „gyvuliškoji“ jėga geba apsėsti žmogų net prieš jo valią. Žmogus tiesiog sugyvulėja. Laimei, įmanoma pašalinti, išvaryti šią energiją. Tai gali atlikti žmonės, kurie apsėstajam sugeba perteikti meilę, kylančią iš pačios sielos gelmių. „Gyvuliškoji“ jėga pasišalina nepalikdama žmoguje jokių savo buvimo požymių.

Apsėstajam tiesiog būtina padėti. Nepakanka žmogų išvaduoti iš išorinio „gyvuliškosios“ jėgos pertekliaus. Prieš tai reikia nuraminti ir prigimtinę šio prado dalelę žmoguje. Būtent tai apsėstajam suteikia daugiausia skausmo, kurį jis išreiškia judesiais, konvulsijomis. Tik nuraminus vidinį žmogaus gyvūniškąjį pradą, meilės dėka galime inicijuoti išorinio „gyvuliškojo“ prado pašalinimą. Visa tai nėra dvasinio pobūdžio reiškiniai.

Kokiu pavidalu gamtoje kaupiasi „gyvuliškosios“ jėgos perteklius? Kaip ji apsėda žmogų?

„Gyvuliškoji“ jėga kilo Žemėje besivystant gyvybei. Gamtoje yra šios energijos perteklius, kuris telkiasi laukiniuose gyvūnuose ar net augaluose.

Žmogui gyvenime tenka patirti įvairių katastrofų. Dažnai jos sužadina žmogaus pyktį bei agresiją. Šios savybės būdingos gyvūniškojo prado žmoguje likučiu. Tokiu būdu jis aktyvuojamas bei ima traukti „gyvuliškąją“ energiją iš išorės. „Gyvuliškoji“ jėga yra užkrečiama. Ji gali pripildyti žmogaus kūną ir jame dar labiau sustiprinti prigimtinę gyvūniškąją dalelę. Įprastomis sąlygomis siela moka suvaldyti gyvūnišką žmogaus prigimtį. Tačiau žmogaus kūną užliejus ypatingai neigiamoms emocijoms siela praranda galimybę ją valdyti. Ši energija taip sustiprėja, jog užpildo visą žmogaus kūną susiliedama su „gyvuliškąja“ jėga iš išorės. Tuomet žmogus pradeda elgtis kaip pasiutęs žvėrelis. Visiems, netgi savo artimiesiems, jis jaučia didelį įniršį. Įvykus apsėdimui siela išstumama iš žmogaus kūno. Ji bus šalia ir lauks, kol kitas žmogus „gyvuliškąjį“ pradą paveiks meilės jėga arba kol šis pats pasišalins. Siela nėra pajėgi šios jėgos pašalinti pati.

Ar gali būti, jog ne tik žmogus, bet ir valstybė turi sielą?

Valstybės sielų neturi. Jos turi bendrąjį egregorą, kuris supa bei veikia jose gyvenančius žmones įtakodamas jų tobulėjimą konkrečia kryptimi. Egregoras – tai nekūniškas darinys, tačiau sielos jaučia jo poveikį. Ypatingai tuo atveju, kai jų misija valdyti valstybę. Veikiami egregoro valdžios atstovai priima konkrečius sprendimus taip įtakodami visus kitus valstybės gyventojus.

Ką galime žinoti apie Lietuvos egregorą?

Lietuvos egregoras nėra šviesus, nes čia gyvenančių žmonių likimai sunkūs. Tačiau visi, čia gyvenantys, dirbantys bei kuriantys šeimas, Lietuvos piliečiai savo mintimis jį gali „prašviesinti“. Jeigu Lietuvos egregoras ir toliau bus „juodinamas“ kaip iki šiol, jis išsisklaidys ir tautos nebeliks,

nes viena iš egregoro funkcijų yra tautos vientisumo palaikymas. Išsisklaidžius tautiniam egregoriui, netgi turėdami Lietuvos pilietybės dokumentą žmonės negalės vadintis lietuviais. Jie taps migruojančia tauta, panašia į čigonus.

Kaip galima sustiprinti tautinį egregorą?

Egregoras gali būti stiprinamas šviesiomis mintimis. Kai jis nušvinta, jo šviesa pasiekia kiekvieną tautos narį, netgi vaikus, kurie užaugę savo šviesiomis mintimis patys jį stiprins.

Lietuvai netekus egregoro, ilgainiui sužlugtų ir lietuvių tauta. Jos vietą užimtų kitų tautų atstovai, kurie ilgainiui taptų dauguma bei suformuotų savąjį egregorą. Pardavę žemę kitataučiams lietuviai netektų savo namų kaip amžinieji šio krašto šeiminkai, sunyktų brandi kultūra, išsigimtų kalba. Liktų tik liaudiški pasakojimai ir dainos, bet nebūtų kam jų išpildyti. Visa tai gali nutikti per keletą dešimtmečių, jeigu nevertinsime savo tautos šviesulių, kurie šiuo metu užgošti žiniasklaidos paviršutiniškų užsienio kultūrų apraiškų. Lietuviai privalo gilinti savo tautiškumą, išlaikyti tradicijas, net Dievą pažinti per savo tautos patirtį (kalbama ne apie religiją, o apie tautines vertybes).

Žmonijos istorijoje sužlugo ne viena tauta bei kultūra. Tai neišvengiama, jei mažosios tautos nestiprina bei nepalaiko savo tautinės savimonės.

Ar komplikuoja sielos dvasinį vystymą žmogaus migracija iš gimtosios šalies į užsienio kraštus?

Tai ne problema, nes žmonės gali išgyventi įvairias patirtis, susijusias su jų sielų vystymusi bei tobulėjimu, visur kur bebūtų. Tad leidžiama keliauti, migruoti bei siekti dvasinio tobulėjimo ten, kur esi. Tačiau yra tokių sielų, kurios renkasi sunkias misijas, susijusias su tautos likimu. Jos jaučia stiprų ryšį su konkrečia tauta – tėvyne. Šių sielų įsikūnijimams – žmonėms – būdingas patriotiškumo jausmas. Jiems nederėtų palikti gimtinės. Povilo sielos tobulėjimas taip pat labai glaudžiai susijęs su Lietuva bei sakraline erdve Česukuose (Merkinės sen.). Čia jis atlieka dvasinės tarnystės misiją: tobulėja pats bei įkvepia tobulėti kitų čia apsilankančių žmonių sielas, suteikdamas joms vertingų žinių bei patirties. Povilui padedant žmonės lengviau atlieka dvasines praktikas, priima dieviškąją energiją. Tai stiprina žmogaus kūno ir sielos ryšį, suteikia dvasinės patirties be kančios. Katarsis tam tikrais atvejais įmanomas ir be kančios. Tokiu būdu žmonės gali išvengti kančių patirties, o esamos kančios sumažėja. Povilo padedami žmonės melsis ir medituos tokiu būdu stiprindami ryšį su savo kūno energetiniais sluoksniais, kol pasieks gaivinančią gelmę – savo pačių sielas. Ilgainiui sielos ims vadovauti kūnams. Žmogus intensyviai jaus, ko trokšta jo širdis. Kūno veiksmai atitiks sielos poreikius. O atėjus laikui žmogus išgirs netgi vidinį sielos balsą. Jis puikiai žinos, kad kalba jo paties siela. Sielos balso neįmanoma supainioti su išoriniu šaltiniu – kitomis dvasinėmis būtybėmis – nes mūsų pačių sielos kalbės mums per širdį. Deja, per žemesniuosius energetinius mūsų kūno centrus kontaktą su mumis gali užmegzti ir mažiau pažangios dvasinės esybės „iš išorės“. Tai rizikinga patirtis. Todėl verta neskubėti siekti žodinio kontakto su savąja siela, kol dar nesame tam pasiruošę. Per žemesniuosius energetinius centrus mūsų sielos informaciją mums teikia netiesiogiai – per pojūčius. Kaip jaučiasi siela, taip jaučiasi ir žmogus. Pavyzdžiui, kai siela kūnui siunčia teigiamus impulsus per saulės rezginio čakrą, žmogus jaučiasi pakiliai. Jeigu žmogų kankina nerimas, apima neaiškaus pobūdžio būseną, tai gali būti ženklas, jog jis išklydo iš savo dvasinio pažinimo bei tobulėjimo kelio: tobulėjimo kryptis arba pobūdis neatitinka sielos reikalavimų.